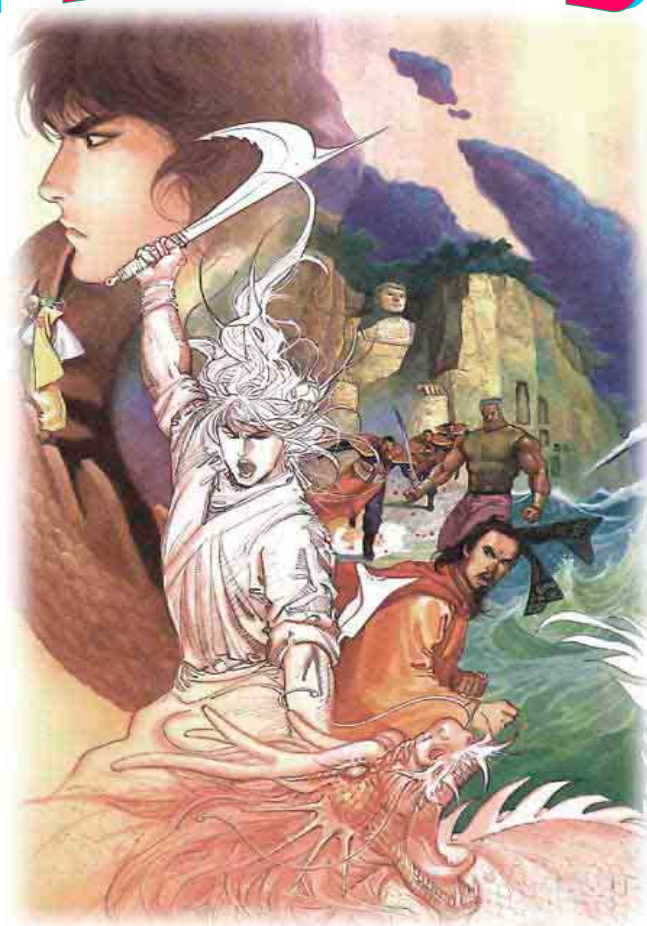

Kho Tàng Kiếm Hiệp
NHAN MÔN QUAN
www.nhanmonquan.com

THIỆT HUYẾT ĐẠI KỲ

Nguyên tác : **Cổ Long**
Mạnh thường quân : Trúc Diệp Thanh, Không Kiếm
Hấp tợ cao thủ (scan) : Lâm Đại Ngọc, Trúc Diệp Thanh
Đả tợ cao thủ (type) : Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Tập 9

Hồi 25

Đa Tình Đã Rũ Sạch

Tanh tư đã đến, Ôn Đại Đại ở trong đền Thánh Mẫu cứ đưa mắt nhìn bốn phía vẫn không thấy bóng dáng của Thiết Trung Đường đâu cả, còn các thiếu phụ áo đen thì chuẩn bị lên đường.

Nàng cảm thấy rất nôn nao, tự nhủ:

“Đại ca rất tha thiết cùng đi với mình tại sao giờ này vẫn chưa đến. Phải chăng ... phải chăng đã xảy ra việc gì cũng nên?”

Chợt thấy một thánh nữ bước đến nói lạnh lùng:

- Có việc gì mà muội lại nhìn quanh nhìn quẩn như vậy?

Ôn Đại Đại thầm lo, nói ấp úng:

- Muội thiếu sót một việc của ma đầu, chỉ sợ hấn tìm đến chất vấn.

Câu nói này chỉ vì hoảng hốt quá nên nàng buộc miệng nói ra. Nhưng sau khi nói ra thì trong lòng Đại Đại lại nhớ đến lão nhân áo tím. Tiếng nói của lão như rõ mồn một bên tai nàng:

- Bất luận cô nương đến đâu lão phu cũng tìm ra cô nương...

Tiếng nói ấy mỗi lúc mỗi rõ, nàng cố xua đuổi nhưng không thể nào xua đuổi được, bất giác nàng thấy sợ.

Đến khi thánh nữ ấy nói:

- Muội đã chết một lần rồi. Khi còn sống bất luận còn nợ điều gì với bất cứ ai đều có thể không có gì mà lo nghĩ cả.

- Nhưng người này thần thông quảng đại, rất lợi hại ...

Thánh nữ lạnh lùng:

- Bất luận hấn lợi hại như thế nào cũng không thể đòi nợ đối với người đã chết.

- Nhưng ... nhưng muội hoàn toàn chưa phải là người chết !

Thánh nữ áo đen lại nói:

- Bây giờ lên đường, khi trời sáng thì đã lên thuyền. Sau giờ Ngọ thì đã tới đảo, khắp thiên hạ này còn ai to gan dám đến nơi đó để quấy rầy.

Ôn Đại Đại thở dài nhẹ nhõm, nàng ngửa mặt nhìn trời xanh rồi nói chậm rãi:

- Chỉ cần chừng bốn năm tiếng đồng hồ nữa, thì ta không cần phải quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.

Tuy nàng tự nói, tự trách với chính mình, nhưng trong tiếng nói của nàng như còn giấu lại cái gì đó u oán không nói ra được. Trong cuộc sống hồng trần, đã có những con người và những sự kiện do chính nàng tự nguyện lo sợ thay cho những con người mà nàng đã dính ân tình.

oOo

Thiết Trung Đường thấy Linh Nhứt Phong hướng về chỗ chàng nạt hỏi, chàng giật mình cho rằng Linh Nhứt Phong sẽ phát giác ra chàng.

Không ngờ trong khi ấy, Thiết Trung Đường thấy có một bóng người phi thân vào nơi cửa sổ để vào trong khoang thuyền. Người này đứng ngay chỗ mà nơi đó Thiết Trung Đường đang ẩn thân. Do Thiết Trung Đường chỉ chú tâm theo dõi tình hình ở bên trong nên không thấy, vả lại khinh công của người này thật đáng sợ. Người này cũng không ngờ trong đồng dây thừng cũng có một người nữa nhưng hẳn cũng không thấy, nên Thiết Trung Đường rất mình.

Người này thân pháp khinh công đã cao mà dung mạo rất tuấn mỹ, dáng dấp rất tiêu xái, tay cầm một cái quạt có gắn hai hạt minh châu.

Nếu Thiết Trung Đường không thấy thân pháp thì cứ tưởng người này chỉ là một cậu công tử con nhà giàu có đi du sơn ngoạn thủy mà thôi chứ không thể là một võ lâm hào kiệt tuyệt kỹ như vậy.

Thấy vậy, bọn Tư Đồ Tiểu biến sắc, họ không còn nghi ngờ còn có một người đang ẩn mình ở bên ngoài. Linh Nhứt Phong lớn tiếng:

- Tiểu tử, ngươi định làm gì?

Chàng thiếu niên áo tím biết rõ ở đây đều là những tay cao thủ võ lâm rất độc ác nhưng sắc mặt của chàng vẫn thản nhiên có vẻ xem thường tất cả.

Đôi mắt thiếu niên nhìn quanh, tay phe phẩy chiếc quạt rồi cười ha hả:

- Tầm nhìn của các hạ giỏi đấy nên mới thấy chỗ tại hạ ẩn mình, nhưng còn một việc thì các hạ hoàn toàn sai lầm.

Linh Nhứt Phong giận dữ hỏi:

- Nhầm việc gì?

Thiếu niên áo tím nói:

- Người vừa rồi hỏi các hạ hoàn toàn không phải là tại hạ.

Linh Nhứt Phong kinh ngạc:

- Không phải người thì còn ai?

Thiếu niên áo tím nhìn về hướng bức rèm ở phía sau khoan thuyền mỉm cười :

- Lão tiên bối, sao chưa ra mặt, hay là chờ tại hạ ra mời?

Nói chưa dứt lời, phía sau bức rèm có tiếng cười vọng vào nghe chói tai:

- Hảo tiểu tử, người ở đây !

Một bóng người xuất hiện. Người này thật cao nhưng dáng cần cỗi, chẳng khác nào cây tre khô lay động theo chiều gió đi tới, đưa những ngón tay thật lực chỉ vào mũi rồi cười rất kỳ quái hỏi:

- Linh Nhứt Phong, nhận ra ta không?

Tiếng nói như dao kiếm chạm vào nhau vô cùng khó nghe.

Thiệt Trung Đường thấy người này bất giác giật mình. Nhưng bọn Tư Đồ Tiểu nhìn người này lại rất mừng. Chợt nghe Linh Nhứt Phong hét lớn:

- Phong Cửu U !

Phong Cửu U cười khanh khách:

- Tốt, kể ra người vẫn có nhãn lực khá đấy, ta hỏi người, tại sao người lại không muốn nắm tay cùng với ta?

Tuy sắc mặt của Linh Nhứt Phong có chút thay đổi nhưng lão không hề sợ hãi, cười nhạt:

- Điều đó vì sao, chính bản thân người hiểu rõ nhiều hơn ta.

Phong Cửu U trầm mặt nói lớn:

- Ta hỏi người những gì thì người hãy trả lời theo yêu cầu chứ đừng có nói ra những điều không đâu thêm hôi hám.

- Người muốn ta nói ra hay sao? Được ! Xin các vị hãy nghe đây. Cơ bản là Phong Cửu U không dám diệt trừ Đại Kỳ môn và cũng không muốn ...

Phong Cửu U hét:

- Im cái mồm !

- Đó là do người muốn ta nói ra, tại sao lại còn muốn ta im mồm?

Phong Cửu U nổi giận:

- Người dám nói những lời như đánh vào mặt chúng ta?

Linh Nhứt Phong tự tin:

- Người nào sợ Phong Cửu U, còn ta, Linh Nhứt Phong không sợ người !

Bọn Tư Đồ Tiểu thấy Linh Nhút Phong dám nói thẳng như vậy nên tên nào tên nấy đều thất kinh. Nhưng Thiết Trung Đường chỉ lạ lùng ở chỗ: “vì sao Phong Cửu U lại không dám diệt trừ Đại Kỳ môn?”

Phong Cửu U nở nụ cười quái dị:

- Người chẳng khác một con mèo dựa vào công phu độc chưởng rồi muốn tranh nhanh múa vuốt, ta chỉ cần một ngón tay là đủ giết người !

Linh Nhút Phong cười như điên cuồng:

- Người cứ thử xem !

- Người biết cũng rất nhiều, nhưng cũng nói quá nhiều, ắt ta phải thanh toán người.

Phong Cửu U lúc này đã đứng trước mặt Linh Nhút Phong.

Hai chưởng của Linh Nhút Phong đã phát ra, hắc khí từ trong lòng bàn tay của lão bay ra thật đáng gờm.

Nhưng Phong Cửu U lách mình và không rõ lão đã sử dụng động tác gì đã sát vào bên trái Linh Nhút Phong. Linh Nhút Phong rút tay về định vỗ vào vai Phong Cửu U.

Bàn tay của Linh Nhút Phong kịch độc, bất luận là chạm vào chỗ nào trên thân thể thì đối phương chịu chết ngay. Do đó chưởng thế của lão không cần hướng đến đối phương. Không ngờ Phong Cửu U trong nháy mắt đã nhảy qua bên phải của Linh Nhút Phong. Thế công của Linh Nhút Phong rất độc hại nên Phong Cửu U không dám chống trả. Sau hai chiêu, bọn Tư Đồ Tiểu rất kinh ngạc.

Chợt nghe tiếng cười của Phong Cửu U :

- Các tiểu tử hãy xem đây, chưởng lực của tên họ Linh này tuy độc, nhưng khi nào bị tay hấn vỗ vào, còn không để hấn đụng vào thì không việc gì sợ hấn.

Linh Nhút Phong lại phóng thêm bảy chiêu nữa, lòng bàn tay hấn đen hơn nữa sau bảy chiêu thì bàn tay của lão đen thui.

Mọi người biết rằng lão tống hết chất độc ở trong người tụt vào hai bàn tay, ai đứng gần lão thì ngửi thấy có một mùi rất khó chịu.

Công phu ngũ độc chưởng này rất kỳ lạ, nhưng thân hình của Phong Cửu U linh động nên Linh Nhút Phong không thể nào đụng được vào chéo áo của lão.

Sau ba chục chiêu, Phong Cửu U nói:

- Ta làm con vượn kẻ đã đủ rồi, xem đây.

Song chưởng của Phong Cửu U phóng luôn ba chiêu. Ba chiêu này được phóng ra nhanh đến độ không ai thấy chưởng thế biến hóa như thế nào.

Thấy nguy, Linh Nhứt Phong thối liền một lúc ba bước. Thủ chưởng của Phong Cửu U không biết vì sao co lại, trông như lão đã bị mất xương vai, lão xuyên qua song chưởng của Linh Nhứt Phong, áp sát vào ngực của đối phương. Nhứt Phong tránh được chiêu đó nhưng không thể nào tránh được chiêu kế tiếp. Bọn Tư Đồ Tiểu cứ ngỡ là Nhứt Phong phải bị trọng thương dưới tay Phong Cửu U.

Không ngờ Linh Nhứt Phong lại không tránh né, lão trở tay rút trong ống tay áo ra một vật đưa lên hỏi:

- Phong Cửu U, hãy nhìn đây là vật gì?

Phong Cửu U liền hãm lại chưởng thế, nhưng thủ chưởng chỉ còn cách vài phân là đúng vào ngực của Nhứt Phong, chỉ cần bàn tay của Phong Cửu U nhấn thêm chút nữa là đủ kết thúc mạng sống của Linh Nhứt Phong. Thì ra, cái vật trong tay Linh Nhứt Phong là một phong thư. Bao thư cũng rất lạ lùng.

Màu giấy xanh như ngọc, ở trên bao thư có vẽ một bàn tay màu đen ! Vừa thấy dấu hiệu này quả nhiên Phong Cửu U thất kinh hỏi:

- Thư ... trong thư đã viết những gì?

Tuy thủ chưởng của Phong Cửu U chưa rút về nhưng tiếng nói mất tự nhiên.

Linh Nhứt Phong nói:

- Mở ra mà xem !

Phong Cửu U lấy bức thư mở ra xem, sắc mặt của lão thay đổi một cách lạ kỳ, cũng không ai biết rõ lão đang mừng hay đang giận.

Mọi người đều không biết trong thư nói những gì mà chỉ thấy thái độ của Phong Cửu U cũng đủ biết lão đang hoảng hốt.

Riêng chỉ có Thiết Trung Đường đang ở trên nhìn xuống nên chàng đọc rất rõ:

Bức thư mở đầu:

“Phong Cửu U ! Nếu người đụng đến đồ đệ của ta một sợi lông, lão phu liền bắt người phải thết lên bốn mươi chín ngày mà chết, thiếu một ngày thì lão phu không làm người !”

Phía dưới không đề tên tuổi mà chỉ vẽ một lão nhân đang ngồi ăn rắn độc.

Tuy chỉ có mấy chữ nhưng đã nói lên sức mạnh của lão nhân này.

Sắc mặt độc ác của Phong Cửu U nở một nụ cười gượng:

- Thất kính, thất kính, thì ra Linh huynh đã là môn đệ của Xang Độc đại sư.

Mọi người thấy đột nhiên lão khách khí đối với Linh Nhứt Phong, lão còn gọi Linh Nhứt Phong là “Linh huynh” lại càng thấy lạ hơn.

Linh Nhứt Phong hỏi mĩa mai:

- Không phải là người muốn giết ta hay sao? Xin mời ra tay !

Phong Cửu U cười xả lả:

- Vừa rồi, Phong mỗ chỉ nói đùa chơi, xin Linh huynh đừng chấp. Phong mỗ cùng Xang Độc đại sư là bằng hữu thì làm sao Phong mỗ đả thương cao đồ của Xang Độc đại sư?

Linh Nhứt Phong cười nhạt:

- Trong thư của gia sư tất là mong người nhẹ tay, vì sao người không cho mọi người xem?

Phong Cửu U vội vã nói:

- Không xem cũng được ... không xem cũng được.

Lão bỏ ngay bức thư vào trong bụng rồi hỏi cho qua chuyện:

- Chẳng biết Linh huynh theo Xang Độc đại sư vào lúc nào?

Linh Nhứt Phong đáp:

- Sau khi ta đọc thư của gia phụ thì lập tức tìm đến gia sư. Lão sư liền thu nhận ta ngay.

Phong Cửu U tươi cười :

- Rất tốt ! Rất tốt ! Linh huynh đã là môn hạ của Xang Độc đại sư thì tất cả việc gì đều có thể thương lượng giữa chúng ta.

Linh Nhứt Phong hỏi:

- Nhưng đối với Đại Kỳ môn thì còn phải làm gì?

Phong Cửu U đáp:

- Việc này, sau này chúng ta hãy bàn cũng không muộn. Bây giờ ...

Chợt lão nhìn về thiếu niên áo tím, trên mặt lão vắng nụ cười.

Thiếu niên áo tím với đôi mắt bàng quang, bây giờ hấn mím cười tay hấn phe phẩy chiếc quạt nói:

- Các hạ không làm được gì người ta rồi muốn trút giận vào tại hạ hay sao?

Phong Cửu U giận dữ :

- Ai gọi người đến đây?

Thiếu niên áo tím nói:

- Gia phụ sai tại hạ đến đây để chờ một người, nhưng tại hạ thấy có ánh đèn ở trong thuyền đà vô ý nhảy vào, xin tha tội, tha tội.

Tuy miệng nói “tha tội” nhưng thái độ của hắn chẳng coi ai ra gì cả.

Phong Cửu U đe dọa:

- Chỉ có hai chữ “tha tội” đủ sao?

Thiếu niên hỏi:

- Các hạ còn muốn gì nữa? Bất cứ điều gì tại hạ cũng đều tuân mệnh.

Phong Cửu U nói:

- Người nghe trộm cũng nhiều, nhìn trộm cũng nhiều, trước hết ta sẽ cắt hai lỗ tai của người. Sau đó ta sẽ móc hai mắt.

Thiếu niên áo tím vẫn phe phẩy chiếc quạt. Miệng tủm tỉm cười, xem chừng hắn nghe như vậy lấy làm vui, hắn xem như Phong Cửu U đang nói với người khác chứ không phải nói với hắn.

Phong Cửu U lại nói:

- Những gì người đã nghe, đã thấy, nếu tất cả đều ghi ở trong lòng thì ta sẽ móc tim người ra.

Lão nói xong, đưa mấy ngón tay ra thành trảo xem chừng như đã có quả tim ở trong tay.

Thiếu niên áo tím cứ cười :

- Đúng quá, đúng quá, quả tim ấy không thể lấy được. Nếu quả tim đã bị móc ra thì làm sao mà sống? Tại hạ chưa luyện thành Ngũ Độc chuồng, lại không có bức thư cứu mạng. Nếu các hạ muốn động thủ thì tại hạ chỉ còn chết.

Phong Cửu U nở nụ cười kỳ quái:

- Xem ra người cũng biết điều, ta sẽ cho người chết thật nhẹ nhàng.

Hai tay lão chuyển động nghe gân cốt kêu răn rắc, lão liền nhào tới thiếu niên áo tím.

Thiếu niên áo tím vội nói:

- Hãy khoan !

Phong Cửu U dừng lại hỏi:

- Phải chăng người có hậu sự muốn nói?

Thiếu niên áo tím cười nói:

- Tại hạ dù có chết cũng không tiếc gì, chỉ sợ lại có người khác muốn các hạ đau đớn, rên la tám mươi một ngày thì tội ấy thuộc về tại hạ !

Nguyên do mục quang của thiếu niên áo tím rất tinh nên hắn đã đọc được bức thư. Thiết Trung Đường thấy hắn nói đến việc sống chết như chuyện bình thường nên trong lòng chàng cũng tiếc lây.

Phong Cửu U nổi giận:

- Con mắt ngươi sáng quá nhỉ, trước hết là móc mắt ngươi rồi hãy nói gì thì nói.

Thế là hai ngón tay của lão như hai cái móc biến thành thế “Song long thương châu” nhằm vào hai con mắt của thiếu niên.

Thiếu niên áo tím vẫn giữ nụ cười trên môi thần sắc không thay đổi. Hai ngón tay khô cằn của Phong Cửu U đụng đến mặt thiếu niên. Bất chợt có tiếng nói ở ngoài cửa:

- Phong lão tứ hãy dừng tay !

Tiếng nói này như tiếng chuông đồng nghe muốn điếc tai.

Hai ngón tay của Phong Cửu U dừng lại ngay lão không dám nhúc nhích.

Một lão nhân râu dài thấu ngực, mình mặc chiếc áo bào màu tím từ phía ngoài cửa từ từ bước vào. Thân hình thật cao lớn uy mãnh nhưng hành động thì không phát ra một chút âm thanh gì cả. Mọi người có mặt trong thuyền đều không hay biết lão nhân đã có mặt từ bao giờ, cũng không ai biết lão từ đâu đến.

Lão nhân áo tím, tay vuốt bộ râu dài, dáng dấp uy nghiêm như một bậc đế vương chậm rãi nói:

- Lão tứ ngươi có muốn làm một người tuyệt tử, tuyệt tôn không? Tại sao ngươi muốn lấy tính mạng của con ta, há chẳng phải ngươi muốn ta tuyệt tử tuyệt tôn!

Phong Cửu U nhìn thiếu niên áo tím, ra vẻ ngạc nhiên:

- Thì ra là lệnh lang !

Gương mặt của lão lại giả tươi cười nói:

- Chẳng qua tiểu đệ thấy áo của lệnh lang dính bụi tở nên thay lệnh lang để phủi bụi mà thôi.

Hai ngón tay của lão vốn muốn móc mắt người, bây giờ lại nói phủi bụi thay cho thiếu niên.

Thiếu niên áo tím không nín được cười :

- Đa tạ, đa tạ !

Xem như Phong Cửu U đã thật sự phủi bụi trên áo cho mình.

Lão nhân áo tím bước đến chỗ ngồi thượng thủ mà Linh Nhút Phong đã ngồi trước đó, rồi ngồi xuống, không thèm chú ý đến Linh Nhút Phong, lão nghiêm giọng gọi:

- Tiểu tử, lại đây.

Thiếu niên áo tím vội vàng bước sang hỏi:

- Lão nhân gia đến sớm quá !

Lão nhân áo tím nói:

- Ta không bị ai dọa nạt nên tự nhiên ta đến sớm.

Lão chỉ tay vào Tư Đồ Tiểu nói:

- Người hãy đi châm rượu !

Rồi lại chỉ mặt Hắc Tinh Thiên:

- Người hãy đi đổi thức nhắm !

Lão nhân lại chỉ mặt Bạch Tinh Võ:

- Còn người, hãy đi lấy thêm hai cái ly !

Chỉ qua Thịnh Tôn Hiếu nói:

- Còn người thì hãy mang cái thứ kinh người này ra khỏi đây !

Cuối cùng lão nhân chỉ Linh Nhút Phong nói:

- Còn người thì đến ngồi đây để chúc rượu cho ta.

Lão nhân áo tím chỉ người này, chỉ người khác sai đủ công việc. Cả năm gã đều là những kẻ có tên tuổi trong võ lâm, thế mà bây giờ chẳng khác nào năm gã nô bộc của lão nhân áo tím. Bọn Tư Đồ Tiểu tuy khiếp sợ uy phong của lão nhân áo tím nên đành im lặng chấp hành, chứ họ là những người từng sai sử thủ hạ, bây giờ làm sao họ chịu làm như một gã nô bộc. Phong Cửu U chợt dậm chân mạnh lớn:

- Các người điếc cả rồi sao? Đại ca ta nói mà không nghe, hay là muốn ta lấy bộ não của các người?

Tư Đồ Tiểu không nói gì cả, im lặng mang bình rượu đến. Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ thì đưa mắt nhìn nhau, rồi người thì đi lấy ly, kẻ thì đi lấy thức nhắm.

Chỉ riêng Thịnh Tôn Hiếu đứng dậy, ưỡn ngực đồng dục nói:

- Tiền bối cứ giết đi !

Lão nhân hỏi:

- Vì sao lại giết người?

Thịnh Tôn Hiếu nói ngang nhiên:

- Lão giết tiểu bối thì dễ thôi, nhưng bảo tiểu bối làm nô bộc thì còn khó hơn cả việc lên trời !

Thịnh đại nương ngồi kế bên nghe Tôn Hiếu nói ngang tàng như vậy, bà vội vã kéo áo Tôn Hiếu ngồi xuống nhưng hắn vẫn không ngồi.

Không ngờ lão nhân áo tím ngửa mặt cười ha hả khen:

- Hảo tiểu tử, rất có chí khí, hãy ngồi xuống !

Thịnh Tôn Hiếu không ngờ lão lại là một người có hiệp khí, hấn nhìn lão nhân một lát rồi vội vàng tét gọn vỏ rắn đến cửa sổ liệng xuống biển.

Lão nhân áo tím nhướng mắt nhìn sững vào Tôn Hiếu, thấy chàng tuy còn trẻ nhưng dù có chết cũng không chịu để người khác sai sử, bất giác vuốt chòm râu cười nói:

- Hảo tiểu tử, người mà lại có ý tứ ... tốt ... tốt...

Chỉ có hai tiếng khen của lão nhân áo tím nhưng Thịnh Tôn Hiếu trọn cả cuộc đời cũng chưa hết niềm vui.

Bỗng nhiên Linh Nhứt Phong nói:

- Tiền bối xem tại hạ như một người bạn rượu thật là hân hạnh cho tại hạ. Ở đây tại hạ vẫn còn đồ nhắm tươi nhưng tại hạ không dám tự chuyên, xin tiền bối tùy ý dùng.

Linh Nhứt Phong bị lão nhân chiếm chỗ thượng thủ của lão nên lão có ý hận. Bây giờ lão đặt chiếc giỏ trước mặt lão nhân. Lão thầm nhủ:

“Để ta xem người còn có tự cao tự đại được nữa không, là sao người nuốt nổi thức nhắm độc vật này xuống khỏi họng?”

Lão nhân áo tím tiếp chiếc lồng, lão không thèm nhìn, bất chợt lão trở tay chụp cái lồng lên đầu Linh Nhứt Phong.

Thủ thế của lão nhân chỉ đơn giản thôi, lại không nhanh gì nhưng Linh Nhứt Phong không thể nào tránh kịp, Nhứt Phong hét lên một tiếng cả người lặn ghế ngã lăn xuống đất.

Thấy vậy Phong Cửu U vỗ tay cười khoái chí:

- Linh Nhứt Phong ! Có phải người tự nhận cái khổ vào thân, ta không dám hó hé trước người thầy độc vật của người. Bây giờ có người chẳng ngăn gì thầy của người.

Linh Nhứt Phong là một con người rất âm trầm giảo hoạt thế mà lão không dám nói một lời, lão từ từ lấy chiếc lồng trên đầu xuống. Trong lồng chỉ còn lại hai con cóc đỏ. Một con bám vào má lão, nhưng lão không hề sợ hãi. Lão gỡ liệng xuống đất. Trong người lão chứa rất nhiều chất độc. So với con cóc độc này còn nhiều hơn, nên con cóc dù độc đến mấy cũng không hại được lão. Đã không hại được mà con cóc như dở sống dở chết. Khi lão liệng xuống đất thì nó nằm bất động. Mọi người trông thấy đều cười rộ, đồng thời đều ngạc nhiên.

Lão nhân áo tím vỗ bàn nói:

- Con vật tối độc, độc chẳng khác gì tên già này. Nên có lạ gì hấn dám vênh váo trước mặt mọi người.

Linh Nhứt Phong lạnh lùng nói:

- Ngũ độc nuôi thân, nó thấm vào xương cốt, chẳng chết cũng chẳng sống, chỉ mong các hạ từ nay về sau nên quan tâm.

Lão nói với thái độ lạnh lùng. Mọi người nghe đều lo sợ, nhưng lão nhân áo tím chỉ vuốt râu cười ha hả:

- Rõ ràng là người muốn báo thù?

Linh Nhứt Phong nói:

- Tốt nhất là các hạ hãy giết ta đi !

Lão nhân áo tím nói:

- Người đâu phải là người động thủ với lão phu. Muốn phục thù thì cứ gọi sư phụ

...

Đột nhiên lão nhân áo tím đứng dậy sắc mặt lộ nét vui mừng nói lớn:

- Đến rồi, đến rồi ... tiểu tử, người mà người chờ đợi đã đến, sao người lại chưa đi?

Thiếu niên áo tím thưa:

- Con không biết mặt cô nương họ Ôn, sao gia gia không đi mà lại sai con đi tìm cô ấy?

Thiệt Trung Đường chợt nghĩ ngợi:

“Cô nương họ Ôn? Phải chăng là Ôn Đại Đại?”

Lão nhân áo tím dậm chân nói:

- Nghiệp chướng ... thực là phiền não.

Lão nhân hướng về Linh Nhứt Phong nạt lớn:

- Lão phu đang có việc, không rảnh rỗi để nhiều lời với người !

Lão chỉ phất tay áo một cái đã biến mình vào bóng tối.

Linh Nhứt Phong nhắc lại lời đe dọa lão nhân áo tím.

Phong Cửu U nói:

- Phụ tử họ đã đi rồi, người có nói cũng không có người nghe.

Linh Nhứt Phong gượng cười :

- Đi rồi? Hay chưa đi ...

Phong Cửu U cười chế nhạo:

- Thật đáng cười, ngay cả lão nhân người cũng không nhận ra Lôi Tiên Lạc.

Nghे xong, Linh Nhứt Phong biến sắc:

- Đó là Lôi Tiên lão nhân?

Phong Cửu U đáp:

- Đúng vậy !

Mọi người bây giờ mới biết lão nhân áo tím là Lôi Tiên, người nào cũng kinh hồn.

Thiệt Trung Đường bây giờ cũng vỡ lẽ, chàng thâm nhủ:

“Hèn gì mà lão lại ngang tàng như thế?”

Nếu lão chờ Ôn Đại Đại là một điều lạ, chàng rất muốn bám theo để biết sự thể như thế nào nhưng ở đây cũng cần phải theo dõi. Chàng thấy Linh Nhứt Phong ngưng một hồi, chợt lão cười hắc hắc:

- Lôi Tiên ! Chưa hề thấy Lôi Tiên từng lui tới Thường Xuân đảo.

Phong Cửu U cười nhạt:

- Phải chăng người từng lui tới Thường Xuân đảo?

- Nếu tại hạ không tới thì nói làm gì.

Phong Cửu U ngửa mặt lên trời cười :

- Không sợ Phong đại cất lưới hay sao?

- Nếu các hạ không tin thì tại hạ xin cáo từ.

Linh Nhứt Phong chưa kịp đứng dậy, Phong Cửu U đã nạt:

- Khoan đã !

Nhứt Phong hỏi:

- Để làm gì?

Phong Cửu U cười khanh khách:

- Mọi người ở đây đều một nhà cả, người có cách gì mà đến được Thường Xuân đảo thì hãy nói cho mọi người cùng nghe.

Linh Nhứt Phong hừ một tiếng nói:

- Linh mỗ biết rằng các vị đều muốn đến Thường Xuân đảo nhưng lại không biết cách để vào nên các vị có ý tốt muốn được nghe chỉ dẫn. Không ngờ các vị đã không tin nên Linh mỗ nghĩ cũng tiếc.

Phong Cửu U vỗ bàn trộn mắt nạt:

- Người nào không tin?

Lão chỉ vào Hắc Tinh Thiên hỏi:

- Hảo tiểu tử, người không tin phải không?

Hắc Tinh Thiên đáp ứng:

- Tại hạ ... tại hạ tin ... tin

Phong Cửu U lại nạt:

- Tư Đồ Tiểu, hay là người không tin?

Tư Đồ Tiểu đáp:

- Ai bảo tại hạ không tin.

Phong Cửu U nhìn qua Linh Nhút Phong :

- Người thấy đó, ai cũng tin cả. Nếu có người nào không tin thì Phong mổ giết hấn trước tiên.

Linh Nhút Phong mĩa mai:

- Thật buồn cười, thật quá buồn cười.

- Cứ để Linh huynh cười xong rồi nói cũng không muộn gì.

Lão mong cầu người ta. Nhưng người ta có ý mĩa mai, thế mà lão vẫn xem như không có việc gì. Đến khi người đó không còn xài được gì thì lão chém một đao không thương tiếc.

Tuy Linh Nhút Phong quả là con người âm trầm, nhưng gặp phải một vị tiền bối võ lâm mặt dày mày dạn như Phong Cửu U, lão cũng đành vô kế khả thi.

Linh Nhút Phong nói:

- Muốn tại hạ nói cũng được thôi, nhưng không dễ dàng như vậy.

Phong Cửu U mỉm cười xuống giọng:

- Linh huynh cần điều kiện gì xin hãy nói ra.

Phong Cửu U lại thị uy:

- Hắc Tinh Thiên, sao không châm rượu mời Linh đại hiệp.

Hắc Tinh Thiên đành phải nén cơn tức giận châm rượu mời.

Linh Nhút Phong hỏi:

- Vì sao các hạ thị uy trước rồi mới yêu cầu sau?

Hắc Tinh Thiên đáp ứng chỉ tăng hắng mấy tiếng liền.

Linh Nhút Phong vừa nâng ly vừa từ từ nói:

- Nếu Linh mổ muốn đưa thêm người đi theo thì chỉ cần một người, chẳng những lọt được vào đảo Thường Xuân mà còn trở về một cách ngang nhiên, an toàn.

Phong Cửu U lộ nét vui mừng hỏi:

- Rất hay ! Nhưng người ấy đang ở đâu? Mong Linh huynh hãy đưa hấn cùng đi.
Lão nói chưa dứt lời liền đứng dậy.

Linh Nhứt Phong nói:

- Tại hạ đã giấu hấn rất kín, các hạ không thể nào tìm thấy.

Phong Cửu U ngồi xuống hỏi:

- Nếu Linh huynh không mang theo thì ai còn dám đi tìm? Nhưng.. người ấy rốt lại là ai? Hãy nói ra xem có được không?

Linh Nhứt Phong nói dứt khoát:

- Đệ tử của Đại Kỳ môn.. Vân Tranh.

Phong Cửu U ngơ ngác một hồi rồi xoa tay tán thành:

- Hay quá ! Hay quá !

Linh Nhứt Phong tiếp:

- Người khác chưa biết nhưng các hạ thì đã biết rồi. Có hấn cùng đi đến Thường Xuân đảo, còn hơn cả cái bùa hộ mạng của đạo trưởng thiên sư nữa.

Nghe xong, Phong Cửu U cười lớn:

- Đúng, người này quả là bùa hộ mạng. Tuy Nhứt Hậu rất ác độc, nhưng một khi thấy hấn thì có muốn đánh chuột cũng sợ vỡ bình ... Không phải, không phải, có thể nói rằng “đánh chó nể chủ nhà”

Lão càng nghĩ càng lấy làm khoái chí với ví dụ mà lão đã ví nên lão càng cười đắc ý.

Ngoài trừ Phong Cửu U, những người khác thì dù muốn cười cũng không cười được, người nào trong lòng cũng lấy làm lạ:

- Tại sao Vân Tranh lại có tác dụng đến thế, hấn là bùa hộ mạng?

Thiết Trung Đường lại càng thấy lạ kỳ hơn ai hết. Chàng nghe họ nói qua lại. Thiết Trung Đường nhận xét thế là Thường Xuân đảo có liên quan đến Đại Kỳ môn, nhưng Đại Kỳ môn đã nhiều năm nay đều phải lánh mặt ở miền quan ải, còn Thường Xuân đảo thì lại ở ngoài biển xa. Thế thì do đâu lại có quan hệ? Thật là khó nghĩ ra. Hà huống nghe Phong Cửu U cho biết chủ nhân của Thường Xuân đảo thấy có Vân Tranh thì cũng như liệng chuột sợ vỡ bình nên không dám động đến bọn Phong Cửu U, rõ ràng là mối quan hệ rất mật thiết.

Suốt đêm đó, Thiết Trung Đường đã nghe được những bí mật trong quá khứ, cho dù có nằm mộng cũng không ngờ được. Nhưng sau khi nghe được, so với khi chàng nghe thì lại càng mơ hồ hơn. Thiết Trung Đường suy qua tính lại, tâm lý chàng rối như

mớ bông bong nên Phong Cửu U và Linh Nhứt Phong nói với nhau những gì sau đó, chàng không nghe rõ.

Chợt nghe Phong Cửu U nói:

- Theo điều kiện của Linh huynh, cứ mang Vân Tranh cùng đi?

Thế là Thiết Trung Đường hiểu rằng họ đã đồng ý với nhau sau một hồi bàn bạc.

Linh Nhứt Phong nói:

- Điều mà một vị võ lâm tiền bối nói ra không thể không tính toán.

- Điều đó Linh huynh cũng chớ quan tâm. Mau lên – Mau lên !

Linh Nhứt Phong tự phụ:

- Muốn có Vân Tranh thì dễ dàng như thò tay vào túi lấy đồ vật.

Dứt lời Linh Nhứt Phong đưa tay lên, ngọn đèn màu xanh xuyên qua cửa sổ chiếu ánh sáng soi thủng một mảng bóng đêm. Đèn đóm liền tắt sạch. Mọi người đều đưa mắt ra phía ngoài cửa, chừng uống xong tách trà nhưng vẫn chưa thấy bóng người xuất hiện.

Phong Cửu U không chịu được nhú mày hỏi:

- Sao rồi?

- Chút thôi, chút nữa thôi.

Một hồi lâu nữa, trên gương mặt của Linh Nhứt Phong cũng biến sắc. Lão đứng dậy nói ràm ràm:

- Như thế là sao? Phải chăng ... phải chăng.

Phong Cửu U cười nhạt:

- Phải chăng Linh huynh chỉ nói dóc.

Linh Nhứt Phong không trả lời mà chỉ thất sắc nói:

- Không xong rồi ! Ất có xảy ra điều gì đây, để tại hạ ra xem thử ra sao.

Linh Nhứt Phong nói xong liền phóng mình ra.

Phong Cửu U không tin nên lão cũng phóng mình bám theo Linh Nhứt Phong.

Thiết Trung Đường càng hốt hoảng, chàng biết rằng Trầm Phủ Bạch là một gã tinh minh, tuyệt đối không để lỡ việc. Lần này ắt là có biến động nhưng không biết biến động này thuận lợi hay không thuận lợi mà thôi. Thế là bọn Tư Đồ Tiểu cũng tiếp đuôi nhau nhảy lên bờ. Trong lúc này thật dễ dàng so sánh thân pháp của từng người. Sau Phong Cửu U là Linh Nhứt Phong.

Tuy Thịnh Tôn Hiếu có giỏi về kiếm pháp nhưng khinh công thì cũng tầm thường, hấn nhảy một bước nhưng không đặt được chân lên bờ.

Thiết Trung Đường chờ họ lên hết trên bờ, chàng mới di chuyển. Tuy khinh công của chàng không bằng Phong Cửu U nhưng cũng không cách xa mấy. Trong lúc ấy, trong tiếng gió nghe như có tiếng la lối của nữ nhân, chẳng những bọn Phong Cửu U nghe rõ mà Thiết Trung Đường cũng nghe rõ.

Linh Nhút Phong đi nhanh hơn, để lại đằng sau cả mười người. Lão thấy hơn mười người đang vây quanh chiếc xe mà lão đã đi.

Trông rõ ràng nhất là phụ tử lão nhân áo tím.

Còn có bảy thiếu phụ áo đen đang đứng yên.

Khi ấy, Vân Tranh cũng vừa xuống xe, còn Trầm Phủ Bạch thì đang quì trước mặt Vân Tranh.

Không ngờ tình hình thay đổi đến nước này, thật là ngoài ý liệu của Linh Nhút Phong. Còn Phong Cửu U cũng thất kinh than:

- Như vậy là thế nào?

Nhút Phong đáp gọn:

- Ai mà biết được.

Phong Cửu U như ra lệnh:

- Linh huynh cứ tới xem sao, còn Phong mỡ trở về thuyền đợi.

Cả hai người, không ai dám đến đó, họ đều muốn trở về để chờ tin vui, chột nghe Lôi Tiên hét lớn:

- Đã đến rồi thì đừng mong trở về !

Lôi Tiên chẳng những như có con mắt ở sau lưng mà còn có hai tai rất thính. Cả Phong Cửu U và Linh Nhút Phong đưa mắt nhìn nhau rồi cũng phải đành bước tới theo lệnh của Lôi Tiên.

Vân Tranh chỉ Trầm Phủ Bạch mắng đến nổi hấn sợ không dám nhìn lên mà chỉ nói thì thầm:

- Tiểu nhân chỉ làm theo lệnh của người khác.

Vân Tranh nổi giận:

- Ta đã lấy tình huynh đệ đối xử với ngươi, thì ra ngươi theo lệnh của người khác. Nếu các phu nhân không đến kịp thì ta chỉ mất mạng dưới tay ngươi.

Nguyên do Trầm Phủ Bạch chờ đã lâu nên hấn nôn nóng xuống khỏi xe để xem động tĩnh. Hấn chỉ nghĩ rằng trong đêm vắng vẻ sẽ không còn ai phát hiện tung tích của hấn. Lúc ấy cũng là lúc Ôn Đại Đại cùng với mấy thánh nữ đi qua. Đại Đại biết rõ Trầm Phủ Bạch là con người gian xảo, thấy dáng dấp lấm lét của hấn biết là hấn có ý

đồ gì đây. Trầm Phủ Bạch vừa trông thấy các thiếu phụ áo đen toàn thân hấn như mềm nhũn, hấn vội vàng nhảy vào xe, chỉ mong sao các thiếu phụ này không nhớ mặt hấn. Nhưng hấn có nằm mơ cũng không ngờ đến là Ôn Đại Đại đã trở thành thánh nữ áo đen. Hấn định đứng chặn cửa xe thì cửa xe đã bị đánh phá rồi hấn bị một thiếu phụ kéo xuống. Ôn Đại Đại thấy hấn, nàng cũng giật mình. Nàng liền giải khai huyết đạo cho Vân Tranh. Chàng vừa tỉnh rượu, nhưng cũng không ngờ người ra tay cứu chàng chính là Ôn Đại Đại. Vân Tranh liền xuống xe mắng Trầm Phủ Bạch. Lúc ấy phụ tử Lô Tiên nghe được động tĩnh cũng có mặt ngay. Đại Đại vừa nhìn thấy lão nhân áo tím, nàng không dám lên tiếng. Cục diện trong lúc này quả là phức tạp. Lúc này trời cũng vừa hé sáng nên nhìn rõ mặt nhau.

Linh Nhút Phong thì sợ Vân Tranh phát hiện lão. Lão đứng như trời trồng ở sau lưng Phong Cửu U. Không phải lão sợ Vân Tranh mà lão sợ các thánh nữ của Nhứt Hậu tọa hạ. Còn Tư Đồ Tiểu thì không dám lộ mặt, núp sau lưng Linh Nhút Phong. Hắc Tinh Thiên thì núp sau lưng Tư Đồ Tiểu, còn Bạch Tinh Võ lại nép sau lưng Hắc Tinh Thiên.

Thấy vậy, Thịnh đại nường mắng:

- Đồ vô dụng !

Miệng bà ta thì nói vậy nhưng vẫn nép sau lưng Bạch Tinh Võ. Thịnh Tôn Hiếu thì thở dài một tiếng rồi quay mình đi hướng khác, chàng không muốn nhìn cử chỉ của cả một bọn người quá hèn nhát. Vân Tranh chỉ đưa mắt nhìn Phong Cửu U, bởi tất cả cơn tức giận chàng chỉ trút xuống đầu Trầm Phủ Bạch. Trong mắt chàng, trừ Trầm Phủ Bạch chàng không còn chú ý đến ai nữa.

Ôn Đại Đại thấy người trong mộng lại sừng sững đứng trước mặt nhưng nàng không thể nào đến chào hỏi, trong lòng nàng cả tình yêu lẫn oán hận. Nàng vừa kinh hoàng lại vừa vui mừng.

Lôi Tiên lão nhân chột hét:

- Người thiếu niên ! Người mắng đã vừa chưa?

Vân Tranh trợn mắt nhìn:

- Có liên quan gì đến tiền bối?

Lôi Tiên nói:

- Thằng nhãi, miệng còn hôi sữa mà lại dám vô lễ, biết lão phu là ai không?

Vân Tranh hét toáng lên:

- Đệ tử của Đại Kỳ môn không sợ bất cứ ai !

Bọn Tư Đồ Tiểu thấy Vân Tranh lại dám ngang tàng với Lôi Tiên lão nhân, trong lòng bọn chúng mừng thầm, thế nào lần này hấn cũng bị hành hạ một trận nên thân.

Không ngờ bản tính của Lôi Tiên thấy Vân Tranh tuổi trẻ lại có khí phách như vậy, lão rất hoan hỷ. Lão không giận mà còn cười :

- Môn hạ của Đại Kỳ môn quả là có cái đầu rất cứng.

Vân Tranh nói khẳng khái:

- Tiền bối biết như vậy càng tốt.

Lôi Tiên tươi cười :

- Lão phu chỉ muốn nói chuyện với các vị phu nhân đã cứu người. Nếu như người cần mắng nữa thì lão phu cứ chờ.

Vân Tranh nhìn mấy thánh nữ như có ý không bằng lòng. Chàng nói:

- Các người ở đây mà trò chuyện, còn tại hạ đi chỗ khác để mắng cho đã mồm.

Vân Tranh cũng như Thịnh Tôn Hiếu đều là những thanh niên cương cường chỉ chịu ôn tồn chứ không bao giờ chịu uy lực.

Lôi Tiên cười ha hả khen:

- Tốt, tiểu tử được lắm.

Lão bao quyền hướng về các thánh nữ:

- Nhặt Hậu phu nhân gần đây có mạnh khỏe không?

Thánh nữ ở chính giữa thưa:

- Các hạ còn khỏe mạnh như vậy, huống hồ phu nhân Nhặt Hậu có phúc dày thì tự nhiên là rất khỏe mạnh.

Lôi Tiên lão nhân tươi cười khen:

- Có lý lắm. Ôn Đại Đại ở đâu rồi?

Bất chợt Lôi Tiên hỏi đến Ôn Đại Đại, hầu như hơn một nửa người có mặt ở đó đều sửng sốt. Vân Tranh định ôm Trầm Phủ Bạch đưa đến chỗ khác, khi nghe đến Đại Đại, chàng liền dừng ngay.

Thiếu phụ áo đen lạnh lùng hỏi:

- Ai là Ôn Đại Đại?

Lôi Tiên lão nhân nói:

- Các cô nương đừng nghĩ rằng qua mắt được lão phu. Từ khi Ôn Đại Đại rời khỏi Thiếu Lâm tự liền mất tung tích, nếu không đi theo các vị thì làm sao lão phu tìm khắp nơi vẫn không gặp.

Thiếu phụ áo đen nói lấp lửng:

- Cũng có thể như vậy.

Lôi Tiên vuốt chòm râu tươi cười nói:

- Nếu mà Ôn Đại Đại không theo các cô thì lão xin đầu mặt lão để đánh cược.

Thiếu phụ áo đen vẫn lạnh lùng nói:

- Các hạ muốn tự cắt đầu thì chúng ta cũng không thể nào ngăn trở.

Lôi Tiên nổi giận:

- Cô nương vẫn chưa chịu thừa nhận, có lý nào lại muốn lão phu ...

Thiếu phụ áo đen chặn lời:

- Các hạ cứ cho rằng Ôn Đại Đại theo chúng tôi thì các hạ cứ chỉ ai là Ôn Đại Đại, còn không thì ...

Một thiếu phụ áo đen khác xen vào:

- Nếu các hạ chỉ nhằm người thì sau này nếu gặp mặt Nhứt Hậu, chỉ sợ có điều bất tiện.

Lôi Tiên lão nhân chăm chú nhìn bảy thánh nữ. Cô nào cô ấy từ đầu đến mặt đất đều một màu đen phủ kín. Cả bảy đều ăn mặc giống nhau. Thân hình cao thấp cũng xấp xỉ nhau.

Nghe một người ở cánh trái hỏi:

- Tiệp nữ có phải là Ôn Đại Đại?

Một thiếu phụ bên cạnh cũng hỏi tiếp:

- Tiệp nữ có phải là Ôn Đại Đại?

Cả bảy cô đều tiếp nối nhau hỏi, tiếng nói cũng không khác nhau. Nếu cả bảy cô không nhúc nhích, cử động, thì không ai có thể tìm thấy chỗ khác nhau giữa họ.

Lôi Tiên lão nhân cả một đời lão ta gặp không biết bao nhiêu sự tình, nhưng chưa có lần nào khó khăn như lúc này, ngay cả Lôi Tiên cũng đành đứng yên một chỗ không nói năng gì được.

Lúc ấy Thiết Trung Đường đã nhanh nhẹn nép mình sau xe. Chàng biết rõ, một trong bảy thiếu phụ có Ôn Đại Đại, nhưng nếu bảo chàng chỉ cho đúng Ôn Đại Đại thì chàng cũng xin thua. Chẳng những riêng Thiết Trung Đường mà ngay cả Tư Đồ Tiểu, Vân Tranh cũng không thể nào phân biệt được. Thiếu phụ áo đen nói:

- Nếu các hạ không chỉ ra thì xin đừng ngăn trở.

Lôi Tiên lão nhân vừa nôn nóng lại vừa giận:

- Đó ... đó ...

Trầm Phủ Bạch đột nhiên chồm dậy đến trước mặt Lôi Tiên la lớn:

- Nếu tiểu nhân chỉ đúng ai là Ôn Đại Đại thì tiền bồi chịu gì?

Lôi Tiên nạt:

- Lão phu còn chưa nhận ra, người chỉ là một tiểu tử hôi thối lại nhận ra? Thôi được ! Nếu người nhận ra thì hôm nay ta sẽ sắp xếp để tha cho người.

Trầm Phủ Bạch hỏi cận kề:

- Thực không?

Lôi Tiên lão nhân đá cho hấn một đá phải lộn nhào hai vòng rồi còn mắng:

- Cái gì là chân, cái gì là giả, lời của lão phu đã nói ra thì một ngàn con ngựa cũng không đuổi kịp.

Tuy Trầm Phủ Bạch bị một đá nhưng hấn lại mừng vô cùng. Hấn nói:

- Không phải con mắt tiểu nhân tinh nhuệ hơn mắt của bối, lại nhờ vừa rồi Ôn Đại Đại để lộ chân ngựa trước tiểu nhân.

Lôi Tiên hỏi:

- Cái gì là chân ngựa, chân trâu, hãy nói ra mau !

Trầm Phủ Bạch tiết lộ:

- Ngoài trừ Ôn Đại Đại, còn không có ai nhận ra tiểu nhân và cũng không ai nhận ra Vân ... Vân đại hiệp. Nhưng vừa rồi khi thiếu phụ áo đen nhìn thấy tiểu nhân và Vân đại hiệp đã buộc miệng nói ra tên của tiểu nhân và Vân đại hiệp thế là tiểu nhân mới đoán phu nhân ấy là ai.

Lôi Tiên nghi ngờ:

- Lúc ấy người chỉ đoán mà thôi. Còn bây giờ vị tất người đã chỉ đúng.

Trầm Phủ Bạch tươi cười thưa:

- Khi vị phu nhân ấy kéo tiểu nhân xuống xe, tiểu nhân có để lại dấu trên tay phu nhân ấy nhưng phu nhân không biết.

Hấn vừa nói đến đó, thiếu phụ thứ hai ở cánh phải tự phản xạ giấu tay vào tay áo. Thấy vậy Trầm Phủ Bạch liền la lên:

- Chính là người này !

Tiếng la của hấn chưa dứt thì Lôi Tiên nhảy ngay đến trước mặt thiếu phụ này nói:

- Chính là cô nương ! Ôn Đại Đại, cô đừng nghĩ là trốn được.

Thiếu phụ áo đen này run lên bần bật.

Trầm Phủ Bạch cười lớn gọi:

- Ôn Đại Đại, ai bảo cô nương giấu tay làm chi, sự thật thì tay cô nương không có dấu gì cả.

Thiệt Trung Đường vừa lo lại vừa cảm thán. Chàng lo là chẳng hiểu Lôi Tiên vì sao lại tìm Ôn Đại Đại. Cảm thán là cảm thán Trầm Phủ Bạch có nhiều mưu trí.

Thiếu phụ áo đen đậm chân nói lớn:

- Lão có nhận ra tiện nữ cũng được, không nhận ra cũng được, dù có chết tiện nữ cũng không theo lão đâu.

Đại Đại lấy tấm khăn đen che mặt, rõ ràng gương mặt đẹp đẽ của nàng tuy vẫn còn nhưng đã tiêu tụy quá nhiều. Vân Tranh nhìn gương mặt tiêu tụy của Ôn Đại Đại, chàng cũng giật mình.

Lôi Tiên lão nhân cười lớn:

- Lão phu đã nhận ra cô nương, cô nương phải đi theo lão phu.

Thiếu phụ áo đen đứng ở giữa hỏi:

- Vì sao?

Lôi Tiên lão nhân đáp:

- Cô ấy với lão phu có ước định.

Thiếu phụ áo đen chặn lời:

- Cô ấy đã chết rồi, nên tất cả giao ước đều không cần phải tuân thủ.

Thiếu phụ cười nhạt một tiếng nói tiếp:

- Khi mà con người đã chết thì không thể làm được bất cứ việc gì !

Lôi Tiên lão nhân cười lớn:

- Đúng, đã gia nhập vào Nhứt Hậu tọa hạ tất phải trải qua một lần chết, nhưng riêng cô ta đã chết nhưng vẫn có thể thực hiện được mọi việc.

Thiếu phụ áo đen lại cất vấn:

- Bằng vào đâu?

Lôi Tiên cho biết:

- Cô ấy với lão phu ước định với nhau là trao thân cho lão phu chứ không hề đề cập đến sống hay chết. Cái thân cô ấy dù sống hay chết lão phu đều muốn cả.

Lôi Tiên lão nhân rõ ràng là lợi hại. Khiến cho mấy thiếu phụ áo đen không còn biết nói gì, chỉ còn một sự kiện duy nhất này thì người chết cũng làm được.

Ôn Đại Đại đứng nhìn quanh một vòng nước mắt cứ trào ra.

Vân Tranh chợt hét lên một tiếng, chàng phóng người ra nói lớn:

- Xem lão là một vị tiên bối võ lâm mà lại khinh thường nữ nhân. Không ai can thiệp thì Vân mỗ can thiệp.

Ôn Đại Đại giật mình, trong đôi mắt nàng lộ nét vừa lo vừa mừng. Thì ra Vân Tranh vẫn còn quan tâm đến nàng. Giá như nàng đã chết thật thì thôi, nàng cũng đành cam tâm.

Lôi Tiên lão nhân trợn mắt nhìn Vân Tranh một lát, bất chợt lão vỗ tay cười:

- Đúng, đúng, chính là người ! Nãy giờ lão phu không nhận ra.

Vân Tranh hỏi:

- Không nhận ra cái gì? Lão nói gì lung tung như vậy?

Lôi Tiên lão nhân nói:

- Lão phu đã cứu tính mạng cho người, vì sao lại vô lễ với lão phu?

Lôi Tiên bây giờ mới nhận ra Vân Tranh tức là chàng thiếu niên mà lão đã đưa vào Thiếu Lâm tự.

Vân Tranh lại càng ngơ ngác, không hiểu một tí gì cả.

- Lão đã cứu tính mạng cho vẫn bối?

- Nếu không phải là lão phu thì làm sao người vào được Thiếu Lâm tự?

Vân Tranh vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ nói:

- Nhưng ... nhưng cô ...

Lôi Tiên nói:

- Cô ấy vì muốn cứu người nên đã bằng lòng trao thân mạng cho lão phu. Đồ tên ngốc, đến bây giờ mà vẫn chưa biết?

Vân Tranh giật mình lùi mấy bước, đứng sững sờ.

Lôi Tiên lão nhân vẫy tay:

- Tiểu tử đến đây.

Thiếu niên áo tím cười cay đắng, bước tới.

- Người hãy đứng một bên Ôn cô nương.

Thiếu niên áo tím tăng hắng mấy tiếng rồi đến đứng một bên Đại Đại. Còn Đại Đại thì cứ nhìn Vân Tranh như si, nàng không cần chú ý gì đến mọi chuyện.

Lôi Tiên lão nhân nhìn con của lão rồi lại nhìn Ôn Đại Đại, lão vuốt râu cười:

- Được, được ! Đúng là trời đất đưa đẩy, trai tài gái sắc. Gái thì vừa đẹp vừa thông minh, trai thì cũng vậy. Quả thật xứng đôi. Mai sau sanh con đẻ cái ... ha ha đúng là tuyệt vời.

Bây giờ Đại Đại như mới sức tỉnh nạt:

- Cái gì? Cái gì mà con với cháu?

Lôi Tiên lão nhân nói:

- Cô nương với con của lão phu sanh ra thì tự nhiên là cháu của lão chứ cháu của ai nữa.

Lão ngỡ là mọi người không hiểu nên nói rõ ra.

Thực ra ngoài ý của Đại Đại, nàng nói:

- Lão ... nguyên do đâu muốn tiện nữ với con trai của lão ...

Lôi Tiên lão nhân trông dáng rất đặc ý:

- Cả một đời tung hoành của lão phu chỉ vì nghĩ đến việc nối dõi nên lão phu mới đi tìm một nàng dâu vừa ý.

Lôi Tiên ngửa mặt lên cười lớn rồi nói tiếp:

- Lâu nay lão phu cố đi tìm nhưng vẫn chưa gặp người nào vừa ý. Lão phu biết rõ mẹ mà ngu dần thì cũng sanh con ngu dốt, người con gái thông minh thì sanh con cũng thông minh. Đó là cái lý đã hàng ngàn năm. Như bây giờ lão phu có được một cô dâu vừa đẹp vừa thông minh thì thế nào lão phu cũng có được một đứa cháu coi được mắt. Cô hãy nhìn xem, con trai lão phu cũng anh tuấn, văn võ toàn tài, rất xứng đôi với cô nương.

Lôi Tiên tự nói một mình, càng nói lão càng đặc ý. Còn thiếu niên áo tím thì thẹn đến đỏ mặt.

Nghe thế, Phong Cửu U cười khanh khách:

- Rất hay, rất hay, sao Ôn cô nương chưa quì xuống xưng gọi là lão gia gia.

Vân Tranh không thể chịu nổi, chàng hét to:

- Nói hôi như ...

Lôi Tiên lão nhân nói:

- Tiểu tử hãy đứng xa ra một chút.

Vân Tranh lớn tiếng:

- Ôn Đại Đại là của ta, há lại đi lấy thằng con hôi hám của lão !

Vân Tranh không hiểu vì sao lại nói ra như vậy, chẳng qua chàng chỉ thuận miệng nói mà thôi. Nhưng Ôn Đại Đại thì vô cùng vui vẻ như muốn xây xẩm.

Lôi Tiên lão nhân nổi giận nạt:

- Tên tiểu tử, ngươi chưa biết lão phu là ai? Đối với lão phu dù có vô lễ một chút thôi cũng được đi, sao lại mắng con ta !

Vân Tranh nói ngang tàng:

- Mắng thì đã sao?

Lôi Tiên nổi giận:

- Tiểu tử, mau đến cho hần một bài học.

Lôi Tiên lão nhân mỗi khi gọi hai tiếng tiểu tử tức là lão gọi con trai của lão.

Thiếu niên áo tím thưa:

- Nhưng ... nhưng ...

- Nhưng cái gì? Hay là người muốn làm đứa con bất hiếu, sao lại không nhanh lên.. vì nghĩ đến tuổi trẻ nhưng ngoan cường nên con đừng hại đến tính mạng của hần.

Thiếu niên áo tím thở phào đáp:

- Dạ !

Không ngờ Vân Tranh ra tay quá nhanh, không chờ thiếu niên nói ra, chàng đã phóng ra một quyền. Phong Cửu U cười :

- Hảo tiểu tử, đúng là Thiếu Lâm quyền.

Vừa nói dứt lời, Vân Tranh đã phóng ra năm quyền.

Thiếu phụ đứng chính giữa lợi dụng lúc này đến nói nhỏ vào tai Đại Đại:

- Chúng ta hãy cầm chân lão già ấy. Còn muội hãy đi đi !

Ôn Đại Đại cúi đầu hỏi nhỏ:

- Đến ... đến đâu?

Thiếu phụ áo đen trao cho Đại Đại một ống tiêu bằng đồng dặn:

- Khi đến bờ biển, thổi lên một tiếng, tự nhiên là sẽ có thuyền đến đón muội đến đảo Thường Xuân thì muội không sợ ai nữa.

Nàng vừa nói xong, vẫy nhẹ cánh tay thế là các thiếu phụ áo đen đều nhất tề chuyển mình vây chặt Lôi Tiên lão nhân. Thân pháp của họ nhanh như gió cuốn mây bay.

Thấy vậy, Lôi Tiên nổi giận:

- Các người muốn gì?

Thiếu phụ áo đen đáp:

- Muốn lão không thoát được.

Thân hình các thiếu phụ không ngớt di động, chợt có người phóng một chuồng vào mặt Lôi Tiên.

Lôi Tiên lão nhân hét lớn:

- Tránh ra, xưa nay lão phu không muốn giao thủ với nữ nhân.

Thiếu phụ áo đen nói:

- Không giao thủ cũng là giao thủ.

Cả sáu thiếu phụ liên hoàn ra tay, phối hợp rất tinh diệu, thế chưởng vô cùng ảo diệu, không thể nào mô tả hết được.

Lôi Tiên lão nhân tuy là một anh hùng đương thời nhưng bị ở trong thế trận này, lão đã cố sức vẫn không thoát ra khỏi trận.

Ôn Đại Đại vừa muốn cất bước nhưng đôi mắt của nàng cứ nhìn chằm chập vào Vân Tranh. Còn quyền thế của Vân Tranh thì như gió táp mưa sa nhằm vào thiếu niên áo tím. Hình như thiếu niên áo tím không còn cách nào để trả đòn. Vả lại, chàng cũng không có ý động thủ với Vân Tranh.

Ôn Đại Đại thì lòng vẫn không muốn đi. Nhưng không thể nào không đi. Nàng vừa muốn chuyển mình thì cũng liếc thấy Phong Cửu U đang nhìn mình. Đồng thời Đại Đại cũng nhìn thấy Linh Nhứt Phong đang đứng sau lưng Phong Cửu U và có cả Tư Đồ Tiểu nữa. Đại Đại chợt nghĩ:

“Đến bây giờ mình đi, có thể lại bị rơi vào tay bọn chúng?”

Thà nàng bị Lôi Tiên bắt giữ còn hơn là bị bọn chúng đụng đến một ngón tay của nàng. Nghĩ vậy nên Đại Đại bèn dừng chân. Rõ ràng là Đại Đại đang tiến thoái lưỡng nan.

Chợt thiếu niên áo tím nói:

- Chiếc xe đó không có người.

Vân Tranh lại nạt:

- Xe trống thì đã sao?

Thiếu niên áo tím một mặt lo tránh thế quyền của Vân Tranh, một mặt cố nói:

- Xe trống nên có thể dùng, ngồi trên xe thì có thể đào tẩu.

Vân Tranh lại nạt:

- Người đừng nghĩ đến việc đào tẩu !

Thiếu niên áo tím vừa tức giận cũng vừa buồn cười. Ôn Đại Đại cũng vừa bước đến nói nhỏ:

- Hấn bảo là chàng hãy lên xe mà chạy !

Thế quyền của Vân Tranh phóng ra liên tục, chàng nạt:

- Vì sao ta lại phải đào tẩu?

Thiếu niên áo tím nói rõ:

- Người hãy mang Ôn cô nương cùng đi?

Vân Tranh hỏi gặng:

- Người.. người nói gì?

Thiếu niên áo tím nhắc lại:

- Đồ ngốc, đúng là ngốc, cả hai người cùng đào tẩu, ta sẽ vì hai người chặn truy binh, há chẳng phải là vô sự cả sao.

Vân Tranh bây giờ mới hiểu:

- Thì ra người có lòng tốt.

Thiếu niên áo tím giục:

- Ôn Đại Đại của ngươi là một tiên nữ, ta chưa hề thấy ai hơn nàng, nếu các hạ không đi thì ta sẽ chiếm nàng làm vợ đấy.

Bây giờ Vân Tranh mới rõ thiếu niên áo tím đã có lòng tốt, chàng rất cảm kích nhưng miệng chàng vẫn hét:

- Tên tiểu tử ... ngươi.

Thiếu niên áo tím nói:

- Cũng được, ta là tên ngốc cũng được thôi. Hãy lên xe đi !

Ôn Đại Đại nở một nụ cười rồi nhảy vào xe. Vân Tranh thì dừng tay nói:

- Nhưng ...

Thiếu niên áo tím không chờ Vân Tranh nói hết. Chàng ra tay như thế nào không biết mà đã nắm vào mạch môn của Vân Tranh, liệng chàng vào xe rồi búng vào bụng ngựa. Hai con ngựa hí lên một tiếng cất vó chạy.

Khi xe chạy, Thiết Trung Đường không còn chỗ ẩn thân. Trong lúc này chàng chưa thể ra mặt, chỉ còn cách bám vào thùng xe cùng đi theo.

Hai con tuấn mã vừa hí dài thì thiếu niên áo tím đã nhảy đến đứng trước mặt Phong Cửu U và Linh Nhứt Phong. Chàng dang hai tay cười :

- Các vị có nhận ra tại hạ không?

Phong Cửu U đáp:

- Có ... dừng để cho xe ấy chạy ...

Lão phát tay áo định đuổi theo. Cả Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và Tư Đồ Tiểu cũng định rượt theo.

Không ngờ thiếu niên áo tím tuy tuổi nhỏ, nhưng võ công lại cao. Thân hình chàng cứ như lay lắt chặn đường Phong Cửu U. Hai mắt chàng thì trợn tròn nhìn bọn Tư Đồ Tiểu rồi nghiêm giọng:

- Các vị chưa trả lời câu hỏi của tại hạ, thì đi sao được?

Bọn Tư Đồ Tiểu bị thiếu niên chặn đường nhưng không dám giở trò.

Phong Cửu U cố nén tức giận nói:

- Người là con của Lôi Tiên, sao Phong mỗ lại không nhận ra?

Thiếu niên áo tím lễ phép:

- Không dám, không dám.

Chàng thuận tay chỉ bọn Tư Đồ Tiểu :

- Còn quý tính đại danh của các vị huynh đài này, xin vì ta mà giới thiệu.

Phong Cửu U khí giận tràn hông nhưng nghĩ đến Lôi Tiên nên lão không dám có hành động gì, lão nhìn trừng trừng vào thiếu niên áo tím giới thiệu từng tên.

Thiếu niên áo tím mỉm cười nhường đường.

- Xin các vị hãy đuổi theo.

Phong Cửu U nổi giận:

- Bây giờ còn đuổi sao kịp nữa?

Thiếu niên áo tím nói mả mai:

- Nếu bây giờ còn đuổi kịp thì tiểu diệt đầu đã nhường đường.

Phong Cửu U nổi cơn thịnh nộ, ước chừng ngọn lửa giận trong lão bùng ra được. Nhưng lão không dám đụng đến thiếu niên. Lão chỉ ưỡn ngực chửi mắng thậm tệ và cũng không dám ám chỉ vào ai cả.

Thiếu niên áo tím không cần chú ý đến Phong Cửu U. Chàng nhìn lại mấy thiếu phụ áo đen tốc độ di chuyển càng nhanh tựa hồ như không thấy rõ thân hình của họ.

Trong vòng tròn màu đen ấy, Lôi Tiên luôn miệng mắng nhiếc. Chợt nghe một tiếng hú thật dài, tiếng hú như sấm rền.

Mọi người từng biết võ công của Lôi Tiên khi nghe tiếng hú của lão, tên nào tên nấy đều run lên.

Phong Cửu U thì cười:

- Chọc đại ca ta giận rồi đó. Một khi đã giận thì không kể đối phương là ai cũng không cần nghĩ tới. Sáu thiếu phụ này ắt phải mang hoạ vào thân.

Không ngờ tiếng hú chưa dứt thì vòng vây của mấy thiếu phụ đã mở, mỗi người cứ thẳng tay đứng yên không cử động. Lôi Tiên lão nhân là đà bay xuống, râu tóc lão dựng ngược chẳng khác gì thiên lôi từ chín tầng trời xuống cõi trần, rõ ràng là bên trong chứa đầy chân khí. Lôi Tiên lão nhân mắng:

- Từng nghe về “Đại chu thiên tuyệt thần trận” của Thường Xuân đảo. Lớn hay nhỏ đều do tâm rất là diệu dụng, lão phu muốn lãnh giáo tại sao các vị lại dừng?

Thiếu phụ áo đen nói chậm rãi:

- Đại Chu thiên tuyệt thần trận, tuy lớn nhỏ đều do tâm, nhưng chỉ với sáu người thì không hiển bày được sức mạnh của nó, hà huống Ôn Đại Đại đã đi xa rồi, nên chúng tôi cũng không muốn phí sức. Nếu các hạ muốn chứng kiến uy lực của Đại chu thiên tuyệt thần trận thì tại Thường Xuân đảo lúc nào cũng sẵn sàng hầu các hạ.

Âm thanh rất nhỏ và rất chậm như không còn khí lực.

Lôi Tiên lão nhân càng nổi cơn thịnh nộ:

- Thường Xuân đảo! Thường Xuân đảo đâu phải là nơi đầm rồng hang cọp, lão phu nào có sợ gì mà không đến !

Phong Cửu U như muốn chọc giận:

- Các cô cho rằng đại ca không dám đến.

Chính lão mới là người không dám bén mảng đến Thường Xuân đảo, nhưng bây giờ lão lại muốn khích lệ người khác để mình đóng vai cạ nước mò cá.

Lôi Tiên bị Phong Cửu U khích tướng nên ngọn lửa của lão như bùng lên thấu trời. Lão dậm chân gọi:

- Tiểu tử, chúng ta hãy đi !

Bàn chân Lôi Tiên dậm một cái khiến chỗ đất ấy bị lún xuống một thước.

Trong lòng Phong Cửu U thầm vui nói:

- Tuy tiểu đệ không đủ sức trợ lực với đại ca nhưng sẽ đi cùng với đại ca, chí ít cũng giúp thêm oai phong cho đại ca.

Lôi Tiên lão nhân hét lớn:

- Muốn đi thì cứ theo lão phu. Lão phu không tin Thường Xuân đảo là hang cọp đầm rồng, lần này chúng ta phải đến đó.

Nghe Lôi Tiên lão nhân quyết tâm đến cho được Thường Xuân đảo, bọn Tư Đồ Tiểu vui mừng lộ ra ngoài mặt. Chỉ có thiếu niên áo tím ngậm than thở mà thôi.

oOo

Trong chiếc xe song mã lúc này Vân Tranh và Ôn Đại Đại ngồi đối diện. Nụ cười trên khuôn mặt của Đại Đại chưa tan. Thấy vậy, Vân Tranh nổi giận nói:

- Cô cười gì?

Đại Đại không lên tiếng chỉ cúi đầu.

Máu ghen như đang trào dâng trong lòng Vân Tranh, chàng gay gắt:

- Cô đã thấy cậu bé ấy thông minh hơn tôi nhiều, vì sao cô không đi theo hắn.

Đại Đại vẫn yên lặng cúi đầu. Thế là cả hai người cứ ngồi yên lặng một hồi thật lâu, chiếc xe song mã vẫn chạy nhanh.

Bỗng nhiên Vân Tranh lại mở miệng nói:

- Vừa rồi, ta đã xông vào can thiệp xin cô hiểu cho rằng không chỉ vì cô nương đầu mà bất cứ thiếu nữ nào gặp hoàn cảnh như vậy ta cũng nhào vô can thiệp cả.

Ôn Đại Đại đáp:

- Muội biết ...

Vân Tranh tưởng rằng nói như vậy để cho Đại Đại phải nổi cáu, nhưng không ngờ nàng vẫn mềm mỏng, nên Vân Tranh càng tức giận hơn, chàng đánh vào thùng xe, mắt thì trợn lên ra vẻ thị uy. Nhưng Ôn Đại Đại vẫn không hề chú ý gì mà vẫn tiếp tục cúi mặt. Một hồi lâu, Vân Tranh không chịu nổi thái độ của Ôn Đại Đại, chàng nói:

- Tuy cô là người đã cứu mạng tôi, nhưng cô cũng là người đã hành hạ tôi quá đau khổ. Vì vậy tôi cho là sòng phẳng nên chẳng cần phải cảm kích gì cả.

- Muội biết ...

Đại Đại trước sau cũng chỉ đáp gọn hai tiếng “muội biết” mà thôi.

Nghe vậy, Vân Tranh càng ganh tỵ càng giận hơn. Chàng đánh đầu vào thùng xe nghe một tiếng binh rồi nói lớn:

- Cô không biết gì cả ... cô không biết gì cả, tại sao cô chẳng hiểu gì cả.

Đại Đại với đôi mắt u buồn nhìn Vân Tranh, rồi thở dài hỏi ngược lại:

- Tại sao lại biết muội không hiểu gì cả?

Đôi mắt buồn u ám của Đại Đại nhìn vào Vân Tranh, chàng có cảm giá như mũi châm chích vào trái tim của mình, cái nhìn ấy vừa yêu thương vừa thù hận. Dù cho mình đồng da sắt cũng không thể nào chịu nổi. Hà huống Vân Tranh cũng chỉ là một con người cũng bằng xương bằng thịt làm sao không rung động trước tia nhìn của Đại Đại. Phương chi nàng đã không thiết sống, lấy thân thể để đổi mạng sống của Vân Tranh. Chàng không còn chịu nổi, bất chợt Vân Tranh nháy qua ôm lấy thân hình mềm mại hấp dẫn của Đại Đại nói như trách móc:

- Muội không hiểu gì cả. Huynh ... huynh ...

Tính tình của Vân Tranh lúc nào cũng nóng nảy. Khi thì vui, khi thì giận ... Người nào mà chàng không ưa thích thì chàng xem như không có. Nhưng một khi tình cảm đã bên thì Vân Tranh biểu lộ tình yêu một cách cuồng nhiệt, đam mê khiến bất cứ người con gái nào cũng phải động lòng. Ôn Đại Đại gục đầu vào ngực Vân Tranh nói dịu dàng:

- Muội rất hiểu, huynh vẫn còn yêu muội.

- Chẳng những huynh vẫn coi muội như ngày nào, mà còn ...
- Mà còn gì nữa?
- Huynh còn ...

Đại Đại như trách móc:

- Một chàng nam tử đại trượng phu như huynh, chỉ có một chữ “yêu” vẫn không nói được sao?

Vân Tranh nói lớn:

- Đúng rồi, huynh yêu muội. Huynh yêu muội vô cùng. Huynh có thể không thèm đến tất cả, nhưng không thể không yêu muội.

Ôn Đại Đại từ từ ngược mặt lên nhìn Vân Tranh. Trên gương mặt tuyệt mỹ ấy vẫn còn dấu nước mắt, giọng nói run run:

- Muội đã chịu muôn ngàn đau khổ, nhưng muội chỉ cần nghe được câu nói vừa rồi là quá đầy đủ với muội.

Vân Tranh ôm chặt nàng hơn, bởi chàng lo sợ Đại Đại sẽ bay khỏi vòng tay của chàng. Miệng không ngớt nói:

- Huynh yêu muội, huynh yêu muội nhất trên đời này. Nếu như muội muốn nghe thì từ nay mỗi ngày huynh sẽ nhắc lại một ngàn lần.

Đại Đại u uất:

- Nhưng trước đây xem như muội đã có chồng, và muội cũng từng đối xử không tốt với huynh.

Đại Đại vừa nói đến đó, Vân Tranh bịt miệng nàng:

- Bất luận trước đây muội đã làm như thế nào cũng như sau này dù cho muội như thế nào đi nữa, huynh vẫn yêu muội.

Ôn Đại Đại cảm thấy sung sướng vô cùng. Nàng ôm chặt Vân Tranh, hai má kề nhau, trên khóe mắt của cả hai người đều long lanh hai giọt nước mắt. Cả hai người như quên cả việc họ sẽ về đâu cũng như họ sẽ làm gì.

Thiết Trung Đường đang bám sau thùng xe, chàng nghe rõ tất cả. Lòng chàng vừa cảm động lại vừa vui mừng. Nghĩ đến thân phận của mình, Thiết Trung Đường cũng không tránh được nỗi buồn đến rơi nước mắt. Chàng tự nhủ:

“Tên ngốc, cuối cùng hiểu, cũng đã được rõ ràng...”

Mặc dù Thiết Trung Đường không muốn nghe lén, nhưng những gì mà Vân Tranh với Ôn Đại Đại đã nói với nhau từng tiếng cứ lọt vào tai chàng. Thiết Trung Đường vừa không muốn nghe thêm, nhưng rồi chàng cũng không chịu được nên lại lắng nghe. Khi

biết được hai người đã có được hạnh phúc. Thiết Trung Đường cảm thấy niềm hạnh phúc ấy chẳng khác gì của chàng.

Đích thực Vân Tranh đã toàn tâm toàn ý hợp lặn trong suối hạnh phúc ấy. Chàng nói thì thầm:

- Muội sẽ gặp được một chàng trai thông minh hơn huynh nhiều, thế mà muội vẫn không bỏ huynh.

Ôn Đại Đại thấy Vân Tranh đã nói rất chân thành, khiến nàng không quên hình dáng chàng thiếu niên áo tím. Nàng không nhịn được cười rồi mắng yêu:

- Huynh ngốc lắm!

- Đúng, huynh là một thằng ngốc. Nhưng thằng ngốc hết lòng yêu muội. Còn cái thằng thông minh ấy, chẳng biết đã có bao nhiêu thiếu nữ đã yêu hắn. Còn riêng huynh thì chỉ có một mình muội mà thôi.

- Muội chỉ sợ không chỉ một người !

Vân Tranh vội vàng:

- Không, chỉ một mình muội. Nếu muội không tin thì huynh ... huynh ...

Chợt Đại Đại ôm chặt Vân Tranh, nàng đặt một nụ hôn vào lòng Vân Tranh. Gương mặt Đại Đại thì tươi cười nhưng trên mắt nàng thì còn ngấn nước mắt. Đại Đại mắng yêu :

- Huynh ngốc lắm ! Những người khác đều yêu những người thông minh. Còn muội chỉ yêu một chàng ngốc như huynh mà thôi.

Nụ hôn của Đại Đại vào lòng Vân Tranh, chàng cảm thấy rất ngọt ngào, chợt Vân Tranh tươi cười :

- Nếu như vậy, chỉ sợ còn những thiếu nữ khác chỉ ưa thích những thằng ngốc như huynh cũng chưa biết chừng.

Ôn Đại Đại mím môi nói dịu dàng:

- Nếu có một thiếu nữ nào yêu huynh, muội sẽ giết cô ta ngay, muội sẽ lột da, muội sẽ nấu chín cô ta rồi nuốt sạch.

Vân Tranh nghe xong, cười khoái chí:

- Dữ quá ta ! Dữ như con cọp cái !

Tiếng cười của Vân Tranh biểu lộ niềm vui vẻ, hạnh phúc. Cũng tiếng cười ấy đã xóa mờ tất cả những nỗi bất hạnh trong quá khứ. Đại Đại nhìn Vân Tranh với đôi mắt đầy yêu thương, tha thiết, bất chợt nàng nàng thở dài.

Vân Tranh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao chúng ta đang hưởng những giây phút hạnh phúc như thế này, muội lại than thở?

Ôn Đại Đại lim dim đôi mắt, nàng cúi đầu nói như u oán:

- Tuy chúng ta đang sống trong những giây phút hạnh phúc, nhưng những giây phút ấy quá ngắn ngủi.

Vân Tranh nôn nóng hỏi dồn dập:

- Ai nói như vậy ... ai nói như vậy?

Đại Đại đáp:

- Khi đến bờ biển, sẽ có thuyền đưa muội ra Thường Xuân đảo. Kể từ đó, giữa huynh và muội kẻ chân trời người góc biển. Trời, người cách ngăn. Chỉ sợ rằng ... muội sẽ mãi mãi..

Vân Tranh nói lớn:

- Huynh không cho muội nói ... huynh cũng không cho muội đi !

- Có bao giờ muội muốn xa huynh đâu. Nhưng ... nhưng xin huynh đừng quên rằng, muội là người đàn bà như đã chết rồi. Chỉ có Thường Xuân đảo mới là nơi muội đặt chân đến.

Nghe Đại Đại cả quyết như thế. Vân Tranh vừa nôn nao, vừa giận, bất giác nước mắt tuông trào. Vân Tranh ôm chặt Đại Đại :

- Ai bảo muội đã chết? Họ nói lung tung, muội đừng nghe làm gì.

- Muội đã tự nguyện gia nhập vào tập thể với họ, không thì cũng bất hạnh lắm.

- Ai nói bất hạnh? Người nào dám cưỡng bách muội, huynh sẽ ăn tươi nuốt sống kẻ ấy. Huynh sẽ đốt sạch Thường Xuân đảo.

Ôn Đại Đại lấy tay áo lau khôn nước mắt rồi lại mắng yêu:

- Huynh ngốc lắm ! Võ công của Nhựt Hậu tuyệt thế, làm sao huynh đối phó nổi.

Toàn thân Vân Tranh chấn động như đang bị một quyền của ai đó đánh vào.

Đại Đại nhìn gương mặt của Vân Tranh như không còn một giọt máu hai mắt chàng trợn ngược. Đại Đại gọi chàng nhưng vẫn không nghe Vân Tranh ư hử gì cả, trông chàng như si như dại.

Đại Đại vừa nóng lòng lại vừa đau đớn hỏi:

- Huynh ... huynh sao vậy ... huynh hãy tỉnh lại ... chúng ta sẽ tìm cách ...

- Cách nào? Bằng cách nào?

Vân Tranh chợt khóc oà:

- Không còn cách nào cả ! Huynh ... huynh sẽ không đối phó nổi.

Đại Đại cúi đầu nói như an ủi:

- Thế nào chúng ta cũng tìm ra giải pháp.

Vân Tranh vừa định thần, nàng lại lao đầu vào chàng rồi vui vẻ:

- Có giải pháp rồi !

Đại Đại vừa đau khổ, lại vừa thương tiếc xoa đầu Vân Tranh nói:

- Tuy võ công của Nhựt Hậu cao tuyệt, nhưng cũng không thể nào cưỡng bách muội làm một người chết !

Vân Tranh xoa tay vui mừng:

- Đúng thế !

- Nếu như muội hết lòng mong cầu ắt bà ấy cũng không nở.

Vân Tranh nôn nao hỏi:

- Muội ... vì sao?

- Nếu huynh còn mang cái tính khí như xưa chỉ làm cho muội sai sót mà thôi, và cũng xem như huynh không đoái hoài tới muội. Nếu như vậy thì muội cũng như đã chết.

- Nếu Vân Tranh này mang tâm muốn bỏ rơi Ôn Đại Đại, xin ông trời hãy giết Vân Tranh này.

Đại Đại vội vàng bịt miệng không cho Vân Tranh nói tiếp, từ tiếng khóc Đại Đại đã thay vào nụ cười nói:

- Muội rất tin huynh, xin huynh đừng nói nữa nếu như ông trời có mắt thì hãy giúp cho hai đứa mình dù trời cao đất dày mãi mãi vẫn không rời nhau.

Vân Tranh rất bằng lòng:

- Đúng như muội nói. Dù trời cao đất dày chúng ta vẫn mãi mãi yêu nhau ...

Hai mắt đối diện, bốn mắt nhìn nhau với biết bao ân tình như không muốn rời nhau dù chỉ một giây hay một phút ...

Thiết Trung Đường nghe tất cả những gì Ôn Đại Đại đã nói với Vân Tranh. Chàng hiểu ý của Đại Đại là nàng chấp nhận thối lui để mà đi tới. Nhưng Thiết Trung Đường không hề có ý gì trách móc Đại Đại, chàng chỉ cảm thông nỗi khổ tâm của nàng. Nàng nghĩ ra giải pháp như vậy chẳng qua nàng chỉ muốn không rời khỏi Vân Tranh. Nếu Đại Đại không làm như vậy thì làm sao mà giữ nổi con ngựa hoang như Vân Tranh. Thiết Trung Đường nghĩ rằng nếu người nào khác thì cũng xử sự như Đại Đại mà thôi. Nghĩ vậy nên Thiết Trung Đường cũng đồng tình với Đại Đại. Nếu dùng thủ đoạn và xảo kế thì đừng lạ gì không có ai qua được Đại Đại.

Thiết Trung Đường là một nam nhân, nhưng có thể nói rằng chàng là một người tri kỷ của nữ giới. Chỉ vì nữ nhân trên cuộc đời này, khi đã yêu rồi thì họ không tiếc gì thủ đoạn và kế mưu, nhưng khi họ đã không yêu thì dù một kế mọn họ cũng không nói ra.

Thiết Trung Đường nhìn phía trước xe thì này giờ không có người đánh xe. Chàng tự nhủ:

- Hai người đang say sưa chuyện trò, ân ái, ắt cũng quên mất việc có người đánh xe hay không có. Thôi cứ để cho hai người ái ân. Mình đóng vai anh chàng đánh xe mà được đấy. Thế là chàng nhảy ra phía trước cầm cương ra roi cho xem chạy.

Lúc này trời đã sáng, hàng vạn tia nắng xuyên qua màn mây chiếu xuống vạn vật, cả một dải đồng hoang đang phủ một màu vàng, trong tiếng gió nhẹ ban mai, thoáng thoáng xen vào tiếng sóng biển vỗ vào bờ. Thiết Trung Đường biết rằng bờ biển chẳng còn bao xa nữa.

Thiết Trung Đường cảm thấy thật sảng khoái, nhẹ nhàng, bao nhiêu u phiền trong quá khứ, chàng đều quẳng bỏ ở phía sau. Quả là:

“Gặp nhau vui mừng khôn kể xiết.

Nỗi buồn tất cả như ngủ say.”

Thiết Trung Đường thấy Vân Tranh và Đại Đại có được hạnh phúc như thế, chàng cảm thấy vui sướng vô cùng. Đừng nói chi, chàng đã mất một ngày một đêm không hề chợp mắt, đừng nói chi đến việc làm gã đánh xe. Dù cho cả ba đêm ba ngày không ngủ, dù cho nắm lửa trong tay, Thiết Trung Đường cũng vẫn thấy lòng vui sướng.

--- o0o ---

Hồi 26

Không Có Lời Nào Để Hỏi Trời Xanh

Xe chạy trên một đoạn nữa, trước mắt mặt biển mênh mông đã xuất hiện. Ánh nắng ban mai chiếu xuống mặt biển thành màu vàng tươi. Từng con sóng tiếp nối nhau vỗ vào bờ chẳng khác gì những con rồng vàng đang đuổi nhau. Đứng trước cảnh thiên nhiên hùng vĩ ấy, lòng người cũng cảm thấy nhẹ nhàng, thanh thoát.

Thiết Trung Đường nhìn mặt biển mênh mông không thấy đâu là bến bờ. Nếu không có chàng đánh xe thè chắc chắn hai tuần mã này cứ một mực lao xuống biển. Chàng vội vàng trì dây cương nhưng hai con tuần mã vẫn chạy tiếp gần hai trượng mới chịu dừng vó.

Thiết Trung Đường nhìn xuống mé biển, cả một ghềm đá cheo leo. Trên đầu mỗi tảng đá đều bị sóng biển vỗ mòn nhẵn. Nếu xe rơi xuống thì tất cả đều tán mạng.

Trong xe, cả Vân Tranh và Ôn Đại Đại đều không cần chú ý đến mọi việc chung quanh, tất cả đều như quên hết. Cho đến khi xe dừng cả hai người mới sực tỉnh.

Ôn Đại Đại vừa thấy Thiết Trung Đường nàng vội la toáng lên:

- Thật đáng chết ! Chúng ta cứ ngỡ là không có người đánh xe !
- Đối với huynh xem như không có việc gì.

Nói chưa dứt lời, Vân Tranh đã nhảy xuống xe, chàng thấy một hán tử áo đen đang ngồi chễm chệ ở trước đầu xe, Vân Tranh cũng không ngờ tới. Chàng buộc miệng hỏi:

- Người là ai?

Thiết Trung Đường giật mình, mồ hôi lạnh toát ra ướt hai lòng bàn tay. Chàng nghe tiếng hỏi, chưa kịp suy nghĩ. Thiết Trung Đường quay mặt lui.

Vừa nhìn thấy, Vân Tranh giật mình hét to:

- Thì ra là người !

Vân Tranh vừa hét vừa tung ra một chưởng ngay.

Thiết Trung Đường không tài nào tránh kịp. Chàng cũng không muốn tránh nên đã bị một chưởng của Vân Tranh trúng vào cánh tay trái. Toàn thân Thiết Trung Đường bị ngã xuống ghềnh đá, chỉ còn nghe một tiếng thét xen lẫn với tiếng gió gào biển rộng.

Ôn Đại Đại nghe tiếng thét, nàng vội vàng nhảy ra thấy tay trái của Vân Tranh đang nắm chặt với tay phải đứng lặng yên nhìn xuống ghềnh đá.

Mặt Vân Tranh không còn một giọt máu, đôi mắt chàng đỏ ngầu như muốn khóc. Thấy vậy, Đại Đại vừa nôn nóng vừa kinh ngạc hỏi:

- Vừa gì thế huynh?

Vân Tranh chỉ đáp:

- Thiết Trung Đường ... Thiết Trung Đường..

Ôn Đại Đại càng lo sợ hơn gọi thất thanh:

- Thiết Trung Đường ! Đại ca đang ở đâu?

Vân Tranh chỉ xuống ghềnh đá nói:

- Bị một quyền của huynh rơi xuống đó.

Ôn Đại Đại vừa nghe xong, nàng hét lên một tiếng ngã nhào xuống đất.

Vân Tranh tủm tủm cười rồi nói nho nhỏ:

- Đánh rơi xuống rồi ! Chỉ một quyền đủ rơi xuống rồi !

Trông nụ cười của Vân Tranh thật kỳ quái, chẳng biết chàng đang buồn hay đang vui.

Toàn thân Ôn Đại Đại run lên bần bật, tay chân nàng lạnh như giá. Miệng nàng ấp úng:

- Huynh ... huynh ...

Thực ra, nàng đang nghẹn ngào, không tài nào nói được. Nàng cố gượng đứng dậy rồi như muốn nhảy xuống dưới ghềnh.

Dưới ghềnh, sóng biển cứ tiếp nối nhau vỗ vào bờ đá, không hề thấy bóng dáng của Thiết Trung Đường mà chỉ toàn là bọt biển trắng toát, chỉ thấy mờ mờ một mảnh áo của Thiết Trung Đường còn vướn trên ghềnh núi, hình như Thiết Trung Đường vừa từ trong nước biển vừa bò lên khỏi.

Ôn Đại Đại vừa nhìn thấy, nỗi đau đớn hành hạ nàng không tài nào chịu nổi. Hai tay nàng bám vào mảng nhám thạch khốc nứt nẻ.

Vân Tranh nhìn thấy Đại Đại rất đau khổ vì Thiết Trung Đường, chàng vừa ganh lại vừa hận, trước cái cảnh ấy, chàng không chịu nổi nên nạt lớn:

- Thiết Trung Đường là một gã phản sư, phản bạn, ai cũng thù hận hă, có gì mà muội phải khóc !

Ôn Đại Đại vừa khóc vừa nói:

- Thiết huynh đã có điều gì không phải với huynh đâu? Nếu không có Thiết đại ca thì làm sao huynh sống đến hôm nay?

Nghe xong, Vân Tranh cười nhạt:

- Nói như vậy, có nghĩa là huynh phải cảm ơn hần?

- Tự nhiên ... tự nhiên là như vậy!

Vân Tranh càng giận dữ hơn:

- Muội không biết đó thôi, đã nhiều lần hần hại huynh. Lần thứ nhất là khi còn ở trong rừng, hần đưa huynh nạp cho Tư Đồ Tiểu nếu huynh không cố thoát. Lần ấy lại gặp muội còn không thì cũng bị bọn chúng tra khảo đến chết. Thế mà nay huynh lại phải cảm ơn hần?

Ôn Đại Đại khẳng định:

- Huynh nhầm rồi, nhầm rồi !

- Những sự kiện ấy chính bản thân huynh đã trải qua thì sao mà nhầm được?

- Huynh nên biết rằng, lần đó Thiết đại ca đã không hại huynh mà còn liều chết để cứu huynh. Chỉ vì muốn cứu huynh nên Thiết đại ca phải giả vờ quỵ lụy Tư Đồ Tiểu rồi thừa cơ dả thương hần. Nếu khi đó, Thiết huynh cứ thả huynh xuống thì chắc chắn Thiết huynh sẽ trốn thoát. Nhưng huynh ấy nhất định không bỏ huynh, cuối cùng phải rơi vào tay kẻ khác. May thay lúc đó lại gặp Triệu Kỳ Cương, một người muốn đền ơn Đại Kỳ môn nhưng Triệu Kỳ Cương chỉ có khả năng cứu được một người mà thôi. Đứng trước sự chọn lựa ấy, Thiết ca quyết định cứu huynh rồi nhờ Triệu Kỳ Cương cõng huynh trốn thoát, còn Thiết huynh thì bị rơi xuống vực thẳm sâu cả trăm trượng !

Sự tình này Đại Đại đã nghe từ cửa miệng của Tư Đồ Tiểu nhưng từ lâu nay nàng không hề kể ra. Bây giờ đứng trước tình cảnh này buộc Đại Đại phải kể lại tất cả.

Vân Tranh nghe xong, gương mặt chàng lúc thì xanh mét, lúc trắng bệch nói:

- Nhưng ...

Đại Đại kể tiếp:

- Triệu Kỳ Cương đã liều mạng để đưa huynh đến chỗ an toàn, nhưng huynh lại nghi ngờ là người ta sẽ tra khảo mình nên huynh lại bỏ trốn.

Đại Đại nở nụ cười chua chát rồi kể tiếp:

- Người muốn hại huynh chính là muội chứ không phải là Thiết huynh. Tư Đồ Tiểu muốn muội dụ huynh đưa về sào huyệt của Đại Kỳ môn để hần trong một mẻ lưới bắt sạch cá, còn huynh thì đang bị trọng thương hần cũng giết huynh luôn.

Vân Tranh thấy mồ hôi lạnh ra ướt cả mái tóc nói:

- Nhưng khi đến Lạc Dương, hấn vì sao ...

- Việc làm của muội rất bí mật. Thế mà khi đến nhà Lý Lạc Dương thì bị Thiết Trung Đường khám phá ra chân tướng, nhưng khi ấy huynh đang hận Thiết huynh thấu xương nên chưa có cách nào để giải thích. Thiết huynh lấy tiền tài ra dụ hoặc để huynh đừng say mê muội. Nào ngờ huynh không hiểu ý ngược lại càng hận huynh ấy nhiều hơn.

Vân Tranh vẫn còn nghi vấn:

- Nhưng ... vì sao hấn lại theo Tư Đồ Tiểu?

Đại Đại đáp:

- Đó chỉ là kế “kim thiên thoát xác” của Thiết huynh mà thôi. Huynh ấy uy hiếp Phan Thừa Phong hóa trang làm lão nhân, khiến bọn Tư Đồ Tiểu cho đó là Thiết Trung Đường còn Thiết huynh thì ở trong bóng tối để đối phó với bọn chúng. Huynh ấy rất lắm mưu nhiều kế nên bọn chúng không thể nào đoán ra được.

Nghe xong, hai chân của Vân Tranh mềm như hai cọng bún, ngã nhào xuống đất.

Ôn Đại Đại nói tiếp:

- Lúc ấy muội chưa có một chút gì hảo cảm với huynh cả. Chỉ có Thiết Trung Đường lúc nào cũng nhắc nhở muội đừng hại huynh. Như muội đã nói với huynh trong ngôi miếu cổ.

Vân Tranh chỉ cúi đầu yên lặng.

Đại Đại lại kể:

- Khi ấy huynh đang bị thương, muội bỗng huynh trở về chỗ ở cũ nhưng lại bị bọn Tư Đồ Tiểu tìm đến, may mà có Thiết Trung Đường mới cứu huynh và cứu cả muội.

Vân Tranh xúc động rơi nước mắt ghen ngào:

- Nguyên do, muội ... thích Thiết Trung Đường ...

Đại Đại cũng nhòa nước mắt nói run run:

- Đúng, có lúc muội thích Thiết Trung Đường nhưng huynh ấy chỉ vì huynh nên tránh mặt muội. Cho đến ...

Đại Đại cúi mặt khóc nức nở rồi ghen ngào kể tiếp:

- Đến khi huynh bị thương, muội cũng huynh chạy bán sống bán chết trong rừng sâu, cùng lúc ấy muội phát hiện ra rằng muội đã bị huynh đánh động con tim muội. Dù cho muội phải chết trăm ngàn lần, chứ nhất quyết muội không để huynh phải chết. Nếu không phải là huynh ấy thì cả hai ta làm gì còn sống đến hôm nay.

Đại Đại vừa nói vừa khóc. Còn Vân Tranh thì cứ đứng sững sờ như trời trồng.

- Dù ân hay oán, nhân trước quả sau. Thiết huynh vẫn thản nhiên. Nhưng huynh ấy càng chịu đựng chừng nào thì lại bị kích động chừng ấy.

Tất cả những điều đó Vân Tranh đều không biết. Chàng chỉ biết rằng dù phải chết năm lần cũng không thể chuộc lại tội lỗi.

Đại Đại vẫn khóc nức nở:

- Chuyện này, muội sợ huynh phải thương tâm, xưa nay muội nghĩ rằng sẽ không nói với huynh. Chỉ vì muốn rửa sạch oan khức cho Thiết Trung Đường nên muội mới kể cho huynh nghe.

Vân Tranh vừa gạt đầu thì nước mắt cũng trào ra.

- Thôi không nói gì khác, chỉ nói tới việc hôm nay, nếu không có huynh ấy nắm dây cương thì chúng ta cũng đủ tan xương nát thịt.

Bỗng nhiên Vân Tranh ngửa mặt lên trời đau đớn gọi to:

- Thiết Trung Đường ! Thiết nhị ca ! Tiểu đệ ... Vân Tranh ... có lỗi nhiều với nhị ca.

Vân Tranh chạy như điên đến bờ ghềnh như muốn lao đầu xuống vực thẳm.

Ôn Đại Đại vội vã tung mình chạy đến ôm lấy Vân Tranh. Cả hai người đều ngã sòng soài xuống đất. Vân Tranh hét to:

- Buông tay ra ! Xin muội hãy buông tay ra ... nếu huynh không nhận lấy cái chết thì làm sao huynh sống nổi !

Đại Đại khóc nức nở can:

- Huynh không thể chết, sao huynh nỡ để muội một mình. Phải chăng ... phải chăng huynh đã quên rồi sao. Trời cao đất dày, mãi mãi không rời nhau ...

Nàng vẫn ôm chặt hai chân Vân Tranh:

- Nhưng ... nhưng huynh còn mặt mũi nào để mà sống ! Huynh còn sống ngày nào còn đau khổ ngày đó ! Huynh van muội ... để huynh được chết. Huynh ... huynh ...

- Nhưng thù bằng máu của Đại Kỳ môn chưa trả được. Lời thề của chúng ta như đang ở bên tai. Huynh không thể chết.

Đại Đại đánh thành thịch vào ngực Vân Tranh, đau đớn nói với chàng :

- Nếu huynh muốn chết thì hãy chết như một kẻ anh hùng ! Huynh muốn chết thì cũng không phải chết trong hôm nay !

- Nhưng huynh ...

Đại Đại càng nói càng bi phẫn, nàng càng đánh càng mạnh:

- Nếu huynh chết ngay bây giờ, chẳng những huynh không màng gì đến mối huyết cừu của Đại Kỳ môn mà còn để muội ở lại một mình không còn đâu để nương tựa. Huynh ... huynh còn nhắc đến chữ “chết” rõ ràng huynh là một kẻ nhu phu !

Lời ai cầu của nàng tỏ ra vô dụng nhưng trận đánh của Đại Đại khiến cho Vân Tranh vừa lo lại vừa xấu hổ. Những lời mắng mỏ của nàng đã thấm vào nơi sâu thẳm của Vân Tranh.

Đại Đại đánh vào Vân Tranh đến rả rời, miệng nàng mắng Vân Tranh đến khan cả cổ. Chợt nàng gục đầu vào Vân Tranh khóc nức nở:

- Huynh muốn chết thì cứ chết đi ! Muội cũng chết theo huynh ...

Vân Tranh thở dài một tiếng buộc miệng nói:

- Huynh không chết nữa đâu !

- Huynh ... Huynh nói gì?

- Huynh sống tuy cũng rất đau khổ, nhưng nếu huynh chết cũng không an tâm. Muội nói đúng, dĩ nhiên là huynh muốn chết, nhưng không chết bây giờ.

Đại Đại vừa kinh ngạc vừa mừng:

- Thực.. thực không huynh?

- Đã có khi nào huynh gạt muội chưa

oOo

Mặt trời tuy đã ló dạng, nhưng sương mù trên mặt biển vẫn chưa tan, chợt nghe một tiếng tiêu vọng tới xé tan sự tĩnh lặng của trời đất.

Một lát sau, từ trong mù sương một chiếc ngư thuyền lộ ra. Trên thuyền có một lão phụ tóc đã bạc đang đứng chèo.

Tuổi tác tuy đã già, nhưng bà đứng vững với tay chèo trước sóng gió.

Vân Tranh đứng như tượng gỗ cùng với Đại Đại trên bờ biển. Thuyền vừa cập bờ, lão phụ chèo thuyền hỏi:

- Người chết ở đâu?

Ôn Đại Đại lên tiếng:

- Người chết chính là tiện nữ.

Lão bà hỏi:

- Người ấy là ai?

Gương mặt của lão phụ chèo thuyền nhăn nheo, như từng trải qua nhiều mưa gió nhưng đôi mắt thì lại rất sáng như nhìn suốt những bí ẩn của người khác.

- Người này cũng muốn tới Thường Xuân đảo.

Lão phụ hừ một tiếng rồi khẳng quyết:

- Người lên thuyền, còn hấn ở lại.

Đại Đại hỏi:

- Vì sao?

Lão bà nổi giận hỏi:

- Hấn dựa vào cái gì mà đến Thường Xuân đảo?

- Người ấy ... người ấy ...

Vân Tranh hét lớn:

- Cô nương khỏi cần năn nỉ, Vân mỡ muốn đến Thường Xuân đảo đâu chỉ bằng vào thuyền của bà ấy.

Không ngờ bà lão chèo thuyền nghe xong, mặt bà thay đổi một cách ghê gớm, giọng run run hỏi:

- Người họ gì?

- Họ Vân?

Lão bà vừa run, vừa chỉ Vân Tranh :

- Người là môn hạ của Đại Kỳ môn?

- Đúng, bà muốn gì?

Bà lão chèo thuyền ngoảnh đầu lại nói:

- Người cũng lên thuyền !

Đại Đại rất mừng:

- Đa tạ bà bà.

Trong lòng Vân Tranh cũng rất ngạc nhiên:

“Vì sao mình vừa nói ra họ tên lai lịch thì bà lão biến sắc mặt? Trong việc này có điều gì bí ẩn?”

Đại Đại giục:

- Nhảy lên mau !

Cả hai người lên thuyền rồi vào khoang, từ nãy giờ bà lão chèo thuyền vẫn quay lưng về phía hai người, bà ta không hề nhìn Vân Tranh, bà vẩy mái chèo mấy cái, thuyền đã rời khỏi bờ.

Đại Đại hỏi:

- Còn một việc nữa xin phiền bà bà, chẳng biết bà bà có bằng lòng không?

- Nói đi !

- Văn bối có một người bạn vì sơ ý ngã xuống ghềnh đá, xin bà bà cho thuyền đến đó xem thử người ấy thế nào?

Lão bà không trả lời nhưng vẫn chèo thuyền đến mé trái.

Ôn Đại Đại rất lấy làm lạ:

- “Trước đây, điều gì bà ta cũng từ khước, nhưng bây giờ cứ yêu cầu là được ngay, như thế là sao?”

Sóng biển càng lớn, sương mù dày đặc nên không thể nào tìm thấy thi hài của Thiết Trung Đường.

Vân Tranh và Ôn Đại Đại nhìn nhau rơi nước mắt.

Tuy bà lão không quay đầu lại nhưng những gì xảy ra bà ta đều biết rõ cả. Bà ta hỏi:

- Người chết quan hệ như thế nào với các người? Đến nỗi các người thương tiếc như vậy?

Ôn Đại Đại ghen ngào:

- Là nhị ca của huynh này.

Bà lão vừa nghe xong giật mình, bà vội hỏi ngay:

- Nhị ca của hần họ Vân hay là họ Thiết.

Bà lão hỏi như vậy, rõ ràng bà ta hiểu khá nhiều về Đại Kỳ môn.

Ôn Đại Đại đáp:

- Họ Thiết...

Đại Đại hỏi lão bà:

- Bà bà cũng có hiểu biết về Đại Kỳ môn?

Lão bà không trả lời và cũng không nói năng gì, mà chỉ vẩy nhanh mái chèo, con thuyền cứ di chuyển trong màn sương mù dày đặc. Bà ta như rất quen thuộc con đường biển này, tuy sương mù che kín nhưng con thuyền vẫn không chệch hướng.

Bất ngờ, bà ta thở dài một tiếng rồi vỗ vào vai Đại Đại nói nhỏ:

- Nè nữ nhi, con là gì trong Đại Kỳ môn.

Hình như bà ta định nói rất nhiều, nhưng vừa nói nửa câu rồi không nói nữa.

Ôn Đại Đại nhìn thấy hai bàn tay của bà lão đã chai cứng, nàng buộc miệng hỏi:

- Bà bà ở trên biển như thế này đã bao lâu rồi?

Lão bà yên lặng một hồi, từ từ cho biết:

- Lão ở trên biển cả một mình như thế này ... tính ra là mười chín năm tám tháng ba ngày rồi !

Bà lão chẳng những nhớ năm tháng mà còn nhớ rõ đến từng ngày. Đại Đại như cảm thương cho bà lão chèo thuyền.

Bà lão nói thêm:

- Cũng gần hai mươi năm sống với tuế nguyệt ... Ngày tháng qua mau, thế mà có rất nhiều sự kiện, sau hai mươi năm cũng không thể nào quên được.

Chẳng biết lão bà nói với người khác hay là tự nói với chính mình.

Ôn Đại Đại cũng không biết phải nói gì, nhưng nàng đoán rằng chắc chắn trong thời gian ấy bà ta có tận sự gì đó rất đau khổ mà còn liên hệ đến Đại Kỳ môn.

Cả ba người cùng ở trên một chiếc thuyền. Người nào cũng ngổn ngang tâm sự nhưng chẳng ai nói với ai một điều. Không biết họ im lặng như thế đã bao lâu. Bà lão vào khoang lấy ra mấy chiếc bánh chia nhau rồi ăn. Loại bánh vừa dẻo vừa khô, nếu bụng không đói ắt là Đại Đại sẽ không nuốt trôi, nàng tự than thở:

- Cuộc sống trên biển gian khổ như thế này, sao bà bà chưa nghỉ ngơi?

Bà lão nhắc lại thật chua xót:

- Khốn khổ ... nghỉ ngơi?

Bất chợt bà lão cười lớn:

- Nếu không có những ngày tháng khốn khổ như thế này thì làm sao mòn mỏi được nỗi oán hận ở trong lòng !

trong tiếng cười của bà lão nghe thật lạ lại vừa như có cái gì oán hận.

Ôn Đại Đại có cảm giác như có luồng hơi lạnh từ tim chạy lên, nàng không dám hỏi thêm.

Con thuyền vẫn di chuyển heo mái chèo chừng ba tiếng đồng hồ thì đã đến bờ. Vân Tranh vội vàng cảm ơn lão bà rồi nhảy lên bờ ngay. Chàng nghĩ rằng nếu còn ở trên thuyền thì trong lòng chàng có cái gì đó không nói ra được, nên càng sớm rời khỏi chèo nào càng tốt chừng đó. Lòng chàng cũng thấy mơ mơ hồ hồ, không lý giải được. Đại Đại cũng nói:

- Xin đa tạ bà bà.

Rồi cũng nhảy lên bờ.

Không ngờ bà lão giữ nàng lại, thở dài nói nhỏ:

- Con gái ngốc ! Dù phải có trăm ngàn lần cũng đừng thương yêu những đệ tử của Đại Kỳ môn. Những đệ tử của Đại Kỳ môn xưa nay chưa bao giờ biết thương tưởng đến nữ giới chúng ta.

Câu nói mà trước đó bà ta đã nói dở dang. Bây giờ bà lão nói tiếp. Đại Đại nghe xong ngơ ngẩn một hồi. Nàng định hỏi thêm nhưng bà lão đã đẩy nàng ra, rồi chèo thuyền rời khỏi bờ.

Bây giờ sương mù đã tan, đưa tầm mắt nhìn một vòng quanh đảo, thấy cả một dãy rừng bốn bề đều trồng cây quý quả không thẹn là Thường Xuân đảo.

Ôn Đại Đại nhìn mãi vẫn không thấy một bóng người, nàng nôn nóng gọi lớn:

- Đệ tử là Ôn Đại Đại phụng mệnh về trước ...

Tiếng gọi của người chưa dứt thì đã thấy có hai bóng người đi đến.

Kinh công của hai người này cũng chẳng vừa gì, thân hình của họ cũng yếu điệu thướt tha, gương mặt cũng rất duyên dáng mỹ miều.

Ôn Đại Đại cứ nghĩ rằng mọi người sống trên đảo này cũng dùng khăn đen che mặt, và nhan sắc của họ ắt là xấu xí lắm. Bây giờ thấy rõ hai thiếu nữ này, những ý nghĩ ban đầu trong Đại Đại đều bay mất. Hai thiếu nữ nhìn hai người một lát, trên nét mặt của họ hiện rõ sự ngạc nhiên, một cô hỏi:

- Vị công tử này, sao cũng đến đảo Thường Xuân?

Vân Tranh đáp:

- Tại hạ phụng mệnh đến đây !

- Theo lệnh của ai?

- Vô Sắc đại sư, chủ môn Thiếu Lâm tự.

Thiếu nữ thứ hai xen lời:

- Vô Sắc đại sư là vị từng được giới võ lâm ngưỡng mộ. Vậy thì người đã được ngài phái đến đây chắc là nương nương cũng đồng tình tiếp kiến.

Thiếu nữ thứ nhất liền nói:

- Để muội về báo tin.

Vừa nói xong, cô nàng liền quay mình đi ngay.

Thiếu nữ thứ hai tỏ ý vui mừng, nàng nói dịu dàng:

- Xin hai vị vui lòng chờ một lát.

Cô ta nhìn qua Đại Đại hỏi:

- Có phải tỷ tỷ là ...

Ôn Đại Đại không chờ cô nàng nói hết, đã nhanh nhẩu:

- Ta là người đã chết.

Thiếu nữ mỉm cười :

- Người chết hay sống đều là sứ giả của ông trời cả, đó là để nói khi còn ở bên ngoài. Một khi đã đặt chân lên đảo này thì không còn dùng từ ấy nữa.

Ôn Đại Đại nghe xong, nàng nghĩ rằng những ai đã sống trên đảo này gần như xa lạ với cuộc sống bên ngoài, nàng thầm thở dài.

Thiếu nữ như tâm sự :

- Trong giới võ lâm, hơn một nửa đều là những con người man trá ...

Nàng quay nhìn qua Vân Tranh nói tiếp:

- Muội không ám chỉ vào công tử đâu nghe.

Vân Tranh thấy thái độ và ngôn ngữ của thiếu nữ này hết sức nhu mì nên chàng rất có cảm tình nói:

- Không có gì ngại cả.

Thiếu nữ lại nói tiếp:

- Muốn đối phó với những gã man trá, thì chúng tôi phải dùng một số thủ đoạn để cho bọn họ kinh sợ mà không dám có những ý tưởng xấu xa. Vì vậy, mỗi khi chị em chúng tôi rời khỏi đảo đều phải dùng khăn đen che mặt, nói năng lạ lùng. Nhưng một khi trở lại đảo thì chúng tôi sống với nhau bằng tình cảm tử muội. Công tử thử nghĩ xem, nương nương của chúng tôi cũng chỉ vì nỗi bất hạnh của nữ nhân trong thiên hạ, khi biết được rõ ràng, nương nương đều sai chúng tôi đưa họ về đảo này cả, như vậy có nghĩa là nương nương đối xử với chúng tôi bằng tình thương của người mẫu thân.

Cô nàng vừa cười vừa nói. Ôn Đại Đại liền cảm như trong nàng đang khởi lên niềm vui. Đại Đại nghĩ thầm:

“Nếu như tất cả những người đang sống trên đảo này, ai cũng như cô nàng thì tốt biết mấy.”

Nhưng rồi nàng lại nghĩ:

“Xem ra mấy người đã cứu mình, sao ngôn ngữ của họ quá lạnh lùng, trong ngôn ngữ của họ như biểu lộ buồn nhiều hơn vui, chưa biết chừng họ cố ý làm như vậy. Phải chăng chỉ có họ là những người đã từng gặp phải đau khổ, còn thiếu nữ này thì chẳng có tâm sự đau khổ nào cả. Thế thì cô nàng việc gì mà phải đến đây?”

Đại Đại không nhẫn nại được, nên hỏi:

- Những người ở trên đảo có giống như muội không?

Thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Những người đang sống ở đây, tuy có một số tỷ muội bình thường rất ít nói, nhưng họ đều là những người tốt bụng cả. Để thư thư sống ở đây mấy ngày nữa là biết ngay.

Đại Đại tự nhủ:

- Thế cũng được rồi.

Thiếu nữ tự giới thiệu:

- Muội họ Diêu, mọi người thường gọi muội là Diêu tứ muội. Sau này tỷ tỷ cứ gọi muội là như vậy chứ đừng gọi muội là tỷ tỷ.

- Còn ta họ Ôn.

Diêu tứ muội cười khanh khách:

- Tuy tỷ tỷ không nhận ra muội nhưng muội thì nhận ra tỷ tỷ. Chẳng những muội nhận ra tỷ tỷ mà còn nhận ra cả công tử nữa.

Ôn Đại Đại và cả Vân Tranh đều ngạc nhiên, cả hai nhìn cô ta một lát, bất chợt cả hai đều la lên:

- Thì ra là muội ... là Hoàng ...

Thiếu nữ lại cười khanh khách:

- Đúng rồi, trước đây muội ở trong Hoàng Giang Nhứt oa Nữ Vương Phong, khi ở tại nhà của Lý Lạc Dương, chúng ta đã gặp nhau một lần.

Ôn Đại Đại bây giờ mới sửng sờ:

“Hèn gì cô ấy biết mình, không ngờ cố nhân lại gặp nhau. Nhưng mình không biết vì sao nhóm Nữ Vương Phong cũng đến đây?”

Hình như Diêu tứ muội thấy được ý nghĩ của Đại Đại, cô ta thở dài rồi đáp:

- Tổ ong ngày xưa, bây giờ như sao lạc, mỗi người một nhà. Chỉ có muội và Dương bát muội là may mắn hơn cả, được nương nương cứu vớt rồi đưa đến đây. Còn những tỷ muội khác, cho đến bây giờ cũng không biết họ đang ở chốn nào, đồng thời cũng không biết ai còn sống ai đã chết.

Nói đến đó, Diêu tứ muội không tránh được nỗi nhớ thương. Nhưng chỉ thoáng qua trên gương mặt, rồi Diêu tứ muội lại nở nụ cười nói tiếp:

- Ở đây cũng không ngờ chị lại được gặp một con người nữa.

Đại Đại nôn nao hỏi:

- Người nào?

- Thất quỷ nữ, môn hạ của Cửu Tử Quỷ Mẫu mà tỷ tỷ đã biết.

- Họ cũng có mặt ở đây à?

Diêu tứ muội đáp:

- Hai ngày trước, họ đã đến đây. Có cả Quỷ Mẫu nữa. Còn có một vị nghe nói là bà muội của Quỷ Mẫu, tuổi tuy rất cao nhưng vẫn còn đẹp lắm. Bà ấy lúc nào cũng bông con mèo trắng. Giá như đến lúc muội cũng tuổi lớn như vậy mà nhan sắc vẫn còn thì muội cũng toại nguyện rồi.

Ôn Đại Đại vừa nghe xong, nàng buột miệng:

- Đó là Âm Tần?

- Đúng rồi, đó là Âm Tần. Chuyện rất đáng buồn cười. Ngày trước đấu với chúng em bán sống bán chết. Nhưng khi đã đến đây thì lại rất thân thiết với nhau.

Ôn Đại Đại vừa kinh ngạc vừa cảm thán, nàng định hỏi thêm một vài điều ở trên đảo. Nhưng lại nghe một hồi chuông từ ngọn núi ở trên đảo vọng lại:

Diêu tứ muội liền nói:

- Nương nương bằng lòng tiếp kiến. Thôi chúng ta hãy mau chân!

Ba người nối gót nhau theo con đường quanh co theo triền núi, suốt dọc con đường này đều có nhiều loại hoa đang khoe sắc như chào đón những vị khách mới đến.

Thấp thoáng trong cánh rừng có xây dựng đình đài lầu các, rõ ràng họ là những nàng tiên đang sống rất xa cuộc đời đầy ô trọc.

Bốn bề chỉ nghe tiếng chim hót, không nghe có một tiếng người, tới chỗ nào cũng thấy nhẹ nhàng, thanh thoát, khiến ai nấy như quên hết cuộc sống gian khổ hồng trần.

Diêu tứ muội mỉm cười nói:

- Thưa thưa hãy nhìn đó, cảnh trí nơi này không khác gì cảnh tiên. Nữ nhân như chúng mình một khi đã đến được đây, theo muội thấy cũng đã đủ rồi.

Đại Đại thở dài nói:

- Ai bảo ...

Nàng nhìn Vân Tranh rồi không nói nữa. Còn Vân Tranh thì cứ tự nhiên bước đều như chẳng nghe họ đã nói với nhau những gì.

Ngọn núi cao chừng một trăm trượng. Chợt thấy một dãy bậc cấp không biết hàng trăm hay hàng ngàn bậc. Đá lát bậc cấp đều sạch nhẵn chẳng khác gì là ngọc thạch.

Vừa đến đó, bỗng dừng thấy sắc mặt của Diêu tứ muội hết sức cung kính nói:

- Trên ấy là Trích tinh phong và Quán Nguyệt lãnh là nơi nương nương đang sống.

Ôn Đại Đại gạt đầu, bậc cấp này như xuyên lên trời. Nàng có cảm giác rằng nường nường đang ở một nơi thật cao không thể nào với tới, so với bản thân thì nhỏ nhoi quá.

Cả ba người cứu theo bậc cấp mà đi. Chừng xong một bữa ăn thì cũng vừa đặt chân đến bậc cấp cuối cùng. Một bên đường thấy có một ngôi đình nhỏ, hành lang đều lát đá xanh rất đẹp. Dương bát muối đang đứng chờ ở hành lang, vừa thấy ba người cô ta đã vẫy tay.

Cả ba người hướng về phía ấy, Dương bát muối thông báo:

- Riêng vị công tử, xin dừng lại chờ cho một lát... muối đưa tử ấy vào trước.

Ôn Đại Đại liếc nhìn Vân Tranh như chứa đựng biết bao nhiêu tình. Đại Đại như hàm ý bảo chàng hãy yên tâm, nhưng Vân Tranh thì đang phóng tầm mắt về một phương trời xa như chàng không nghe không thấy.

Đại Đại bước theo Dương bát muối, trong lòng nàng đang ngổn ngang trăm mối nên cảm thấy hồi hộp lo âu. Khoảng cách càng gần, nỗi kinh hoàng lo lắng ở trong lòng nàng càng gia tăng. Rồi thì Đại Đại chỉ còn biết cúi đầu, nàng không dám nhìn lên đỉnh núi.

Con đường toàn đá xanh bằng phẳng, lan can bốn mặt toàn là ngọc xanh. Sương mù còn đọng lại ở trên đỉnh núi với muôn ngàn tia nắng soi vào khiến cho mấy dãy lan can càng óng ánh huy hoàng.

Chừng mười tám thiếu nữ áo xanh đứng quanh lan can, ở chính giữa là một tấm thảm màu vàng không biết là dệt bằng chất liệu gì.

Thấy có một thiếu phụ mặc áo xanh đang ngồi ở giữa phóng tầm mắt nhìn ra bờ biển xa xăm. Nhưng chẳng thấy đâu là bến bờ mà trước mắt chỉ còn là mây trắng giáp với biển xanh mênh mông.

Ôn Đại Đại cứ theo bước đi của Dương bát muối, khi đã đến nơi, nàng vẫn không dám ngước mắt nhìn. Nàng biết rằng đang có nhiều cặp mắt đang nhìn nàng, nhưng Đại Đại vẫn không dám nhìn họ. Nàng không biết những thiếu nữ đang đứng ở lan can đã trưởng thành chưa, nàng cũng không hề biết gì về Nhựt Hậu nường nường đã nổi tiếng trong võ lâm có phải là một thiên tiên không?

Đại Đại chỉ nghe có tiếng hỏi bên tai rất nhu hòa:

- Con tên gì?

Ôn Đại Đại lạy xuống đất thưa:

- Con tên Ôn Đại Đại.

Nàng không dám nhiều lời. Những tấm ngọc thạch dưới chân nàng phản ánh mặt trời khiến mắt nàng như choáng váng.

Lại nghe tiếng hỏi:

- Ai đưa con đến? Đứng dậy nói đi.

Bây giờ Ôn Đại Đại mới dám đứng dậy, nàng kể hết mọi việc đã xảy ra trong cuộc đời của nàng.

Nghe tiếng nói vừa nhu mì:

- Con đã nhận chịu không ít khổ đau.

Tiếng nói tuy dịu dàng, nhu mì nhưng phảng phất nỗi đau buồn như đã trải qua trong quá khứ xa xôi. Đại Đại nghe tiếng nói nhu hòa, khiến nỗi sợ hãi trong nàng cũng tan đi một đôi phần. Nàng ngược mắt nhìn Nhựt Hậu. Nhưng lúc ấy cũng là lúc Nhựt Hậu nường nường đang nhìn về hướng khác, nên Đại Đại cũng chỉ thấy được hai bàn tay của nường nường trắng như ngọc. Nàng lại ngược mắt nhìn một lần nữa nhưng chẳng biết do đâu Đại Đại lại cúi mặt.

Nhựt Hậu nường nường chậm rãi nói:

- Con đã đến đây rồi, thì đừng quan tâm gì đến tất cả những nỗi khổ đau. Nếu con không còn việc gì khác thì Bát muội sẽ đưa con đi nghỉ ngơi.

Với thái độ và ngôn ngữ rất nhu mì của nường nường, trong lòng Đại Đại hết sức cảm kích. Nàng nghĩ rằng từ đây bản thân nàng chắc chắn là có cuộc sống hạnh phúc, nhưng còn Vân Tranh ...

Đại Đại vừa nghĩ tới Vân Tranh, trong lòng nàng như có ngọn lửa như đang thiêu đốt, vừa ngọt ngào vừa đau khổ. Bất giác Đại Đại cúi đầu thưa :

- Nhưng ... nhưng đệ tử còn một điều dám xin bẩm với nường nường.

- Có điều gì, con cứ nói ra !

- Vốn là đệ tử một lòng muốn ở đây chỉ vì ... chỉ vì ...

- Phải chăng con còn việc gì phải gánh vác?

Đại Đại nghe Nhựt Hậu hỏi có ý ngạc nhiên. Nàng không biết phải nói như thế nào, chỉ còn biết cúi đầu khóc nức nở.

- Con đã đến đây, đáng lẽ phải bỏ tất cả chuyện thế gian. Nếu như con còn điều gì muốn nói thì cứ nói ra, ta không lạ lòng gì con đâu.

Đại Đại vừa hổ thẹn lại vừa hốt hoảng ghen ngào thưa:

- Con ... huynh ấy ... con đã gặp huynh ấy ... huynh ấy ... con ...

Đại Đại ấp úng không nói được gì khiến người nghe không tài nào hiểu nổi.

Nhưng các thiếu nữ đang có mặt hầu hết đều trải qua cái cảnh biến hóa nường dâu nên họ đều hiểu ý. Họ không dám nói một lời nào chỉ thở dài.

Nhật Hậu thở dài nói:

- Người nam nhân đó đã vô tình với con, vốn con cũng nguội lạnh như đồng tro tàn. Nhưng sau này gặp lại người ấy mới phát hiện ra rằng người ta không vô tình với con nên hai người đã thề non hẹn biển không bao giờ xa nhau. Phải không con?

Đôi má Đại Đại ửng hồng, nàng mặc nhiên cúi đầu.

- Ở đây ta tiếp nhận tất cả những nữ nhân bất hạnh, nhưng cũng mong rằng nữ nhân trong thiên hạ đừng phải chịu bất hạnh hoàn toàn. Quả như con đang có hạnh phúc thì ta cũng hết sức mừng cho con.

Ôn Đại Đại không ngờ được nghe Nhật Hậu lại nói ra ý tưởng ấy, bất giác nàng lay xuống cảm tạ:

- Con xin đa tạ nương nương. Ân của nương nương cao dày trời đất, trọn đời tiểu nữ chẳng bao giờ dám quên.

- Xem con vui mừng như vậy, thì chắc hẳn người ấy là một kẻ đa tình... Đa tình chừng nào thêm phiền não chừng ấy, nhưng trên cuộc đời này vẫn có nhiều kẻ vốn đa tình.

Một lát sau, Nhật Hậu lại hỏi:

- Người ấy chờ con ở chỗ nào?

- Dạ thưa nương nương. Huynh ấy đang chờ ở dưới chân núi.

Nhật Hậu hỏi:

- Người ấy là đệ tử của Vô Sắc đại sư phái đến?

Nghe âm hưởng như biểu lộ sự ngạc nhiên.

Đại Đại lễ phép:

- Người nam nhân ấy ... tuy được Vô Sắc đại sư sai đến nhưng không phải là đệ tử của Thiếu Lâm.

Đại Đại nói đến tiếng “huynh ấy” hình như rất khó khăn nên nàng đổi ngay cách xưng hô gọi là “người nam nhân ấy”. Nghe vậy tất cả các thiếu nữ đứng chung quanh đều cười rộ.

Trải qua câu chuyện đối đáp giữa Đại Đại và Nhật Hậu nương nương. Đại Đại nhận thấy nương nương đúng là một người đàn bà rất am hiểu thế tình, bà vừa tự nhiên, vừa ôn hòa lại vừa tỏ ra rất từ ái.

Đại Đại cảm thấy rất lạ lùng.

Nường nường lại hỏi:

- Nếu người ấy không phải là đệ tử của Thiếu Lâm thì môn hạ của phái nào? Còn đừng lấy làm lạ ta hỏi cận kề. Khi con đã đến đây rồi, ta cũng quan tâm đến con nên mới hỏi kỹ càng.

Đại Đại thưa:

- Đệ tử của Đại Kỳ ...

Hai tiếng “Đại Kỳ” vừa thoát ra khỏi cửa miệng Đại Đại, bỗng nhiên Nhựt Hậu nường nường hét lên:

- Cái gì?

Ngữ thanh bây giờ so với ngữ thanh trước đó như là hai con người khác nhau.

Đại Đại nói run run:

- Huynh ấy là môn hạ của Đại Kỳ môn ...

Vừa nghe đến ba tiếng Đại Kỳ môn, bất chợt Nhựt Hậu nổi cơn thịnh nộ, Đại Đại chỉ biết lạy xuống đất yên lặng lắng nghe những lời giận dữ, nàng lo sợ đến phát run. Nhựt Hậu lớn tiếng hỏi:

- Tại sao người lại si tình với môn hạ của Đại Kỳ môn? Nam nhân ở trong thiên hạ chết sạch rồi cả hay sao, người không thể quan tâm đến đệ tử của Đại Kỳ, dù chỉ một tia nhìn. Người hiểu không?

Câu nói của Nhựt Hậu cũng không khác gì câu nói của bà lão chèo thuyền. Tuy nội dung có khác nhau nhưng đều cùng một ý.

Đại Đại không biết vì sao những người sống trên đảo Thường Xuân đều phần hận Đại Kỳ môn? Tại sao bà lão chèo thuyền sau khi biết Vân Tranh là đệ tử của Đại Kỳ môn, ngược lại bà ta cho chàng lên thuyền.

Giữa tình yêu và oán hận sao lại chi ly như thế này, làm sao mà lý giải được. Thế là trong đầu óc của Đại Đại bỗng bênh hàng trăm nghi vấn thế mà nàng vẫn không dám hỏi một câu.

Nhựt Hậu đứng dậy rồi đi lui, đi tới giữa hai hàng thiếu nữ. Âm thanh của mỗi bước đi của Nhựt Hậu chẳng khác gì đang bước từng bước qua trái tim của Đại Đại.

Một hồi thật lâu, nghe Nhựt Hậu lớn tiếng truyền lệnh:

- Hãy dẫn người đệ tử của Đại Kỳ môn đến đây !

Dương bát muội vội vàng đi ngay.

Ôn Đại Đại hết sức kinh hoàng và cũng hết sức lo lắng. Chẳng biết sau khi Vân Tranh lên đây, Nhựt Hậu sẽ cư xử với chàng như thế nào?

Hồi 27

Sống Chết Mang Mang

Vân Tranh vừa đến nơi. Người mà chàng nhìn đầu tiên là người đàn bà áo xanh, dáng dấp mong manh đang chấp hai tay phía sau lưng đứng nhìn ra biển xa.

Người đàn bà này cũng không cao lớn mấy, thể hình cũng không có nét kỳ dị nào, áo quần cũng không hoa hòe gì mấy.

Vân Tranh cũng như bao nhiêu người khác khi vừa đặt chân đến đây đều cho rằng Nhựt Hậu cũng chỉ là một người bình thường nhưng trên thân hình dáng dấp của bà ta lại hàm chứa một sức mạnh hấp dẫn lạ thường. Những thiếu nữ đứng cạnh bà đều là những thiếu nữ tuyệt sắc giai nhân, cũng đủ biết rằng bà ta chính là Nhựt Hậu nương nương, chúa đảo Thường Xuân.

Đó là một nhân vật mà trong giới võ lâm xem như một thần thoại thì hôm nay bà ta chính là con người đang đứng trước mặt chàng, tâm lý của Vân Tranh làm sao lại không bị kích động.

Hai bàn tay của bà ta chấp sau lưng, mười ngón tay đan vào nhau đều đã bạc xanh, Vân Tranh lại càng bị kích động hơn nhưng chàng cũng không biết vì sao mà chàng bị kích động đến như vậy ?

Vân Tranh cúi mình ôm quyền lễ phép:

- Đệ tử của Đại Kỳ xin tham kiến Nhựt Hậu nương nương.

Nhựt Hậu hỏi:

- Người phụng mệnh của ai đến đây ?

Tiếng nói tuy lạnh lùng, nhưng động tác của hai cánh tay của bà ta lại vô ý để lộ niềm kích động ở trong lòng nên giọng nói của bà ta cũng run run.

Vân Tranh lễ phép:

- Đệ tử phụng mệnh Vô Sắc đại sư chủ tọa môn Thiếu Lâm tự đến đây.

Bỗng nhiên Nhựt Hậu lớn tiếng:

- Người đã phụng mệnh của Vô Sắc đại sư đến đây thế xem mình như là đệ tử của Thiếu Lâm. Nghe rõ chưa ?

Vân Tranh vô cùng ngạc nhiên, chàng cũng không biết do đâu mà bà ta lại nổi cơn thịnh nộ, nên cứ việc vâng lời.

Nhật Hậu lại hỏi:

- Vô Sắc đại sư sai người đến vì việc gì ?

- Vô Sắc đại sư cho đệ tử đến chuyển bẩm với nương nương được biết trong giang hồ loạn lạc từ lâu không chịu để yên cho võ lâm bằng hữu, và hầu như đã lôi kéo tất cả các cao thủ võ lâm đều dính vào. Bây giờ đã đến lúc cần phải kết thúc. Mong nương nương trên thì nghĩ tới cái đức hiếu sinh của trời cao, dưới thì vì những kẻ cô đơn đau khổ. Đã hàng chục năm nay đâm chém nhau kể đã quá nhiều. Có lúc, ngay các xác người thân cũng không mang về để mai táng. Thù hận xem ra cũng đủ rồi, mời nương nương hãy ra tay để sớm kết thúc một thời cừu hận.

Bất chợt Nhật Hậu hét lớn:

- Hãy im mồm !

Hai bàn tay bà như nắm lại chặt hơn, ngay cả toàn thân của bà cũng run lên. Bà nói lớn:

- Người dạy ta phải không ?

Vân Tranh phân trần:

- Tất cả những điều đó đều là do lời của Vô Sắc đại sư. Đệ tử chỉ tuân mệnh thừa lại với nương nương. Còn như công án như thế nào thì đệ tử hoàn toàn không hay biết.

Nhật Hậu “hứ” một tiếng, cơn thịnh nộ như chưa hết, bà lại lớn tiếng:

- Vô Sắc cũng không tránh khỏi tự xem mình quá cao, dựa vào đâu mà Vô Sắc can thiệp vào mọi chuyện của người khác.

Vân Tranh thấy thái độ của Nhật Hậu như vậy, chàng không dám nói gì thêm, chỉ cúi đầu.

Một hồi lâu, cơn thịnh nộ của Nhật Hậu như đã nguôi. Nhưng bà vẫn không quay đầu lại mà chỉ nghe bà từ từ nói:

- Vô Sắc cho người đến chỉ nói từng ấy thôi à ?

- Dạ thưa, chỉ từng ấy.

Nhật Hậu nói:

- Người không ngại gì cứ về báo lại với Vô Sắc đại sư, tất cả những sự kiện ấy không do ta gieo nhân thì không phải do ta kết thúc. Ta vẫn tọa thủ bàng quang không hề quan tâm đến.

Càng nói, thì giọng nói của Nhật Hậu càng kích động:

- Nếu Vô Sắc muốn kết thúc một tình hình xáo trộn. Chính ông ta sao không bày ra kế hoạch mà lại tìm đến ta.

Vân Tranh đáp gọn:

- Dạ !

Bây giờ Vân Tranh mới liếc nhìn Ôn Đại Đại, thấy gương mặt của nàng vừa kinh hoàng vừa bi thống, ngấn nước mắt vẫn chưa khô và cũng đang nhìn qua Vân Tranh.

Bốn mắt nhìn nhau, bất giác trên khóe mắt của Đại Đại nước mắt cứ tuông trào.

Trong đôi mắt ấy như ngụ ý chia biệt lại vừa đau khổ. Cũng trong đôi mắt của nàng như mong sao Vân Tranh hãy rời mau, đừng chú ý gì đến mình nữa.

Hai người như cùng một linh tính nên họ như hiểu ý nhau. Vân Tranh chỉ một tia nhìn cũng đủ biết rằng thỉnh cầu của Đại Đại đã bị Nhựt Hậu cự tuyệt. Chàng cảm thấy khí hận như đang xông lên.

Ôn Đại Đại nhìn gương mặt của Vân Tranh thay đổi, trong đôi mắt chàng như đang tỏa ra ánh lửa, nàng run giọng:

- Huynh ... xin huynh đừng ở lại đây nữa, ở nơi này.

Nhưng bản tính của Vân Tranh, một khi đã bị xúc phạm cho dù thần tiên cũng không ngăn cản được chàng.

Ôn Đại Đại chưa nói hết, Vân Tranh đã ưỡn ngực hét lớn:

- Vân Tranh là một đệ tử của Đại Kỳ môn còn một việc nữa xin được thỉnh giáo.

Nhựt Hậu nổi giận:

- Người còn dám nhận mình là đệ tử của Đại Kỳ môn !

Nghe xong, Vân Tranh cười như điên cuồng:

- Vân mỗ chỉ là người trao đổi sự việc của Thiếu Lâm. Còn bản lai diện mục của Vân Tranh này vẫn là một đệ tử của Đại Kỳ môn, dù có chết cũng làm quỷ của Đại Kỳ môn. Vì sao lại không dám nhận mình là đệ tử của Đại Kỳ môn. Võ của Đại Kỳ môn không chỉ như vậy. Chỉ cần nói ra bốn chữ “Thiệt Huyết Đại Kỳ” thì bất cứ ở đâu cũng trọng vọng không như Thường Xuân đảo của bà.

Nhựt Hậu bị cơn thịnh nộ bốc lên, bà nói không ra lời:

- Người ... người dám ...

Thấy vậy, Ôn Đại Đại ôm chân Nhựt Hậu khóc nức nở:

- Xin nương ... xin nương nương, huynh ấy còn nhỏ, đâu dám sánh bằng nương nương.

Nhựt Hậu cười nhạt nói:

- Ta đã vì hấn mà nổi cơn thịnh nộ. Nè, môn hạ của Đại Kỳ, người còn việc gì cần thỉnh giáo ?

Vân Tranh đồng dạc:

- Tại hạ dám hỏi nương nương, Ôn Đại Đại vốn không muốn ở đây, bà dựa vào đâu mà cưỡng bách cô ấy, có lý nào như thế gọi là cứu khổ cứu nạn ?

Nhật Hậu hỏi vặn:

- Ai cưỡng bách cô ấy ở đây ?

Vân Tranh tự thấy mình đã phỏng đoán sai khiến chàng thật khó nói.

- Đã như vậy thì, Đại Đại, chúng ta hãy đi !

- Ai cho người đưa cô ấy đi ?

- Vừa rồi chính bà đã nói là không có ý giữ cô ấy. Bây giờ lại không tha cô ấy.

Nhật Hậu nói rõ:

- Bất luận cô ấy muốn đi đâu ta cũng không lưu giữ, nhưng cô ấy cùng đi với người thì không thể nào được.

Vân Tranh giận hỏi:

- Vì sao ?

- Chỉ vì đệ tử của Đại Kỳ môn đều vô tình bạc nghĩa, chẳng khác gì loài súc sinh. Nếu cô ấy muốn có một người chồng, thà lấy một thằng vô lại làm chồng, còn hơn là lấy một đứa môn hạ của Đại Kỳ môn.

Vân Tranh nháy lên mắng:

- Ai nói ? Hôi ...

Vân Tranh định nói ra hai chữ “hôi hám” chợt chàng dừng lại. Nhưng đứng trước mặt Nhật Hậu chàng dám nổi trận lôi đình thì có thể nói rằng chưa có ai dám.

Tất cả các thiếu nữ đều thất sắc. Họ nghĩ rằng Nhật Hậu sẽ không tha. Không ngờ Nhật Hậu hướng về Đại Đại nói:

- Kể từ đây, con muốn đi thì cứ đi, ta không giữ con.

Ôn Đại Đại ôm mặt khóc nghẹn ngào:

- Nương nương ... con ...

Nhật Hậu buộc Đại Đại :

- Nhưng trước khi đi, con phải thề rằng suốt đời của con đừng bao giờ tiếp xúc giao hảo với các đệ tử của Đại Kỳ môn dù chỉ một tiếng, hay một câu nói.

Đại Đại ngập ngừng:

- Con ... con ...

Bỗng đứng nàng không rờng.

- Con không làm được sao ?

Nhật Hậu vẫn ra điều kiện:

- Nếu con muốn ở lại đây cũng phải lập lời thề. Thề rằng kể từ nay về sau không còn nhớ nghĩ đến đệ tử của Đại Kỳ môn.

Đại Đại giật nảy mình, giọng nàng run run:

- Điều đó ...

Nàng lại lạy xuống đất rồi khóc nức nở:

- Con không thể không nghĩ đến huynh ấy. Con quả thật không thể nào không nghĩ đến huynh ấy.

Nhật Hậu lạnh lùng nói:

- Người nào đã ở đây thì cái tâm phải như lòng nước đã ngừng trôi. Nếu con còn mơ tưởng tới hắn thì không nên ở lại trên Thường Xuân đảo.

Nghe nói đến đó, chẳng những Vân Tranh cảm thấy rất bi phần, nước mắt rưng rưng, mà hầu như tất cả thiếu nữ ở Thường Xuân đảo cũng cảm nhận rằng hôm nay Nhật Hậu quá khắc nghiệt nên họ đều có thiện cảm với Ôn Đại Đại. Cũng có người trong số họ không cầm được nước mắt.

Ôn Đại Đại lấy tay đánh xuống nền thưa:

- Nường nường ! Sao nường nường lại đưa ra điều kiện mà bất cứ ai đang còn con tim cũng không thể nào làm được. Nường ... xin nường nường cho con được chết !

Nhật Hậu vẫn lạnh lùng nói:

- Xem ra người chỉ có chết mới dứt được !

Vân Tranh không thể chịu nổi trước cái cảnh như thế này. Chàng hét lớn:

- Đại Kỳ môn của ta có hận cừu gì với bà ...

Chàng vừa hét vừa xông tới phóng một chưởng vào lưng Nhật Hậu.

Mấy thiếu nữ đều nhất tề la lên.

Nhật Hậu vẫn lạnh lùng:

- Người dám vô lễ !

Nhật Hậu trở tay tức khắc như sau lưng bà cũng có con mắt, ống tay áo của Nhật Hậu đánh vào ngực Vân Tranh.

Còn một quyền Vân Tranh chưa phóng ra, chàng nghe có một sức mạnh ghê gớm đang xô tới và cũng không thể nào ngăn chặn được. Chàng hét lên như điên cuồng, rồi dùng thế lăng không bay ra ngoài ba trượng.

Ôn Đại Đại cũng hét to, nàng định phóng tới nhưng tay áo của Nhựt Hậu đã rũ xuống, rồi thuận tay điểm vào tĩnh huyết của Đại Đại thế là nàng không thể cử động.

Tuy võ công của Vân Tranh thì không bằng ai khác nhưng sức mạnh và lòng can đảm thì cũng hiếm có người như chàng, vừa đặt chân chấm đất chàng liền phi thân lại ngay.

Tay áo của Nhựt Hậu lại phẩy, Vân Tranh lại nhào. Nhào xuống lại đứng dậy. Sau mấy lần như thế, chàng không phóng ra được chiêu nào nhưng chàng cứ bị đánh ngã liên tục.

Lúc ấy Vân Tranh mới biết Nhựt Hậu nương nương là kỳ nhân số một trong võ lâm. Đúng là võ công của Nhựt Hậu nương nương không thể nghị bàn. Dù cho chàng có gia công luyện tập cả mười năm nữa cũng không thể nào chống cự nổi.

Trong một chớp mắt, Vân Tranh cho rằng tất cả đều hết rồi. Chàng ngửa mặt thở dài một tiếng, trên khóe mắt chàng óng ánh hai giọt nước mắt. Nhựt Hậu vẫn lạnh lùng:

- Bằng vào võ công như ngươi, nếu muốn cứu tính mạng cho cô ấy thì trừ phi ngươi chết. Nếu ngươi chết rồi thì cô ta sẽ hoàn tâm, để xem ngươi có can đảm nhận cái chết hay không ?

Bất chợt Vân Tranh ngửa mặt cười như điên cuồng:

- Thì ra bà chỉ muốn ta chết ? Điều này không khó gì, Vân mỗ có sống cũng vô cùng đau khổ.

Số là sau khi Thiết Trung Đường chết, lòng chàng như đã nguội lạnh. Bây giờ quá bi phần thành ra nổi thất vọng chàng cảm thấy không còn gì thích thú. Nên biết rằng tính tình của Vân Tranh rất kịch liệt. Dù cho trong những lúc xung động, chưa bao giờ chàng nghĩ đến một cái chết. Thế mà trong giây phút này, tại sao chàng lại nghĩ đến cái chết. Chàng vừa cười như điên vừa phóng mình xuống vực thẳm cả trăm trượng.

Không ngờ Nhựt Hậu lại phóng tay áo ra cản Vân Tranh.

Thấy vậy, chàng nổi giận:

- Vân mỗ muốn chết, bà vẫn không cho là thế nào ?

Nhựt Hậu nói:

- Dưới vực thẳm là nước biển, nếu ngươi nhảy xuống vị tất đã chết. Nếu ngươi đã muốn chết thì hãy đến đằng kia mà chết.

Nhựt Hậu vẫn không quay mặt lại, Vân Tranh lại phá lên cười :

- Ôn Đại Đại, khi sống huynh không được ở bên muội, sau khi chết thì không còn ai có thể cản ngăn huynh và muội gặp nhau. Nhị ca, xin hãy chờ đệ.

Vân Tranh cười như điên, chàng nhảy ngay xuống vực thẳm, chỉ còn vang vọng bên tai một tiếng cười như điên cuồng của Vân Tranh.

Chỉ nửa ngày trước đó, Vân Tranh phóng quyền đánh Thiết Trung Đường rơi xuống vực thẳm, nửa ngày sau chính chàng tự nhảy xuống vực thẳm. Vân Tranh nghĩ rằng nhờ cái chết của chàng mà cứu được tính mạng của Ôn Đại Đại. Đồng thời chàng cũng tẩy sạch hết tội lỗi đối với Thiết Trung Đường. Trước khi nhận cái chết, Vân Tranh chỉ thấy tâm lý của chàng hoàn toàn an nhiên, nhưng chàng lại không nghĩ tới người sống phải chịu đựng đau khổ như thế nào ? Hà huống Vân Tranh và Thiết Trung Đường là hai đệ tử lớn của Đại Kỳ môn, là thế hệ kế thừa rất xứng đáng trong giang hồ, đồng thời con đường phía trước họ rất tươi sáng sẽ trở thành hai đại cao thủ võ lâm.

Tính tình của hai người hoàn toàn khác nhau. Một người thì đầy mưu trí, nhạy bén, khi lâm nguy vẫn không loạn, một người thì nóng nảy, nhiệt tình, bầu nhiệt huyết trong người tưởng chừng như lúc nào cũng sôi lên sùng sục, bất khuất.

Cả hai người xứng đáng là thế hệ trẻ tiêu biểu cho sự nhiệt tình, xứng đáng là một môn đệ của Thiết Huyết Đại Kỳ. Đồng thời chẳng biết còn bao nhiêu trọng trách trong giang hồ đang chờ họ gánh vác. Nhưng, chỉ trong hôm nay cả hai người lại tiếp nối nhau đi vào cái chết. Nếu lấy ngôn ngữ giang hồ mà nói thì sự kiện ấy là một tổn thất quá lớn đối với giang hồ, là một nỗi đau sâu sắc !

Tuy Ôn Đại Đại không thể cử động nhưng lòng nàng như tan nát, đôi mắt ràn rụa nhìn Nhựt Hậu nương nương, trong cái nhìn ấy bao hàm cả nỗi khổ đau oán hận, không ai có thể nói ra hết được.

Nhựt Hậu bất chợt ngoảnh đầu lại, thì ra trên gương mặt xanh xao của bà cũng đầy nước mắt. Bà từ từ nói:

- Hãy mang Ôn Đại Đại đưa vào Lưu Vân quán và chăm sóc cho cô ấy.

Trong tiếng nói của Nhựt Hậu nghe thật thân thiết.

Ôn Đại Đại định mở miệng mắng:

“Người đã bức chàng phải chết, vì sao lại còn khóc?”

Chỉ vì nàng không thể cử động được, miệng không thể nói nên đành phải chịu mà thôi.

Hai thiếu nữ vội vàng đến bồng Đại Đại đưa xuống núi.

Nhựt Hậu vừa thấy họ đi đã khuất, chợt bà ta ngửa mặt lên trời thở dài đau khổ:

- Không ngờ môn hạ của Đại Kỳ môn lại có một con người chấp nhận chết cho tình yêu.

Nước mắt vẫn còn in dấu trên đôi mắt Nhựt Hậu nhưng đôi môi bà ta lại nở nụ cười, chẳng biết là bà ta đang buồn ? Hay đang vui ? Chỉ sợ rằng trong cuộc đời này không ai có thể đoán được ý Nhựt Hậu.

Sơn Am, Lưu Vân quán, Song Nguyệt kỷ tịch.

Trong lúc ấy có bốn bóng người chạy về hướng bãi biển. Nhưng cả một dải cát dài dọc theo bãi biển đang hoàn toàn im ắng.

Bà lão tóc bạc phơ đang ngồi trên thuyền ngửa mặt nhìn lên khoảng trời xanh mênh mông. Hình như bà lão đang chờ một người nào đó. Cũng có thể bà ta đang ngồi tĩnh tọa. Với cảnh trí trời xanh bao la, biển xanh mênh mông, có một bà lão tóc bạc phếu ngồi trên chiếc thuyền. Chẳng khác nào là một bức họa tuyệt tác.

Bốn bóng người từ trong Lưu Vân quán phóng ra. Không chú ý gì đến bà lão chèo thuyền. Cả bốn người rất giỏi khinh công nên không hề phát ra một tiếng động nào cả.

Bà lão tuy không ngoảnh đầu lại nhưng hình như bà đã phát hiện, liền nghiêm giọng:

- Qua đây !

Bốn người nhìn nhau như hiểu ý, nhất tề bước tới. Thì ra đó là Quỷ Mẫu Âm Nghi, Âm Tần, Dị Băng Mai, và Linh Thanh Bình.

Với khuôn mặt của Âm Nghi lúc nào cũng âm trầm nhưng bây giờ lại lộ vẻ kích động. Còn đôi môi của Âm Tần lúc nào cũng tươi cười nhưng bây giờ không thấy còn nụ cười.

Bà lão từ từ quay mặt về phía họ, thế là họ cứ nhìn nhau, không ai nói với ai một lời. Cứ như vậy không biết đã trải qua bao lâu.

Bất chợt Âm Tần run giọng gọi:

- Đại thư ...

Lão bà từ từ đáp:

- Tam muội.

Âm Tần giật mình rồi cười như điên cuồng. Bà ta vừa cười vừa nhảy lên thuyền đứng trước mặt bà lão rồi nghi ngờ hỏi:

- Có phải là ... Đại thư không ?

Bà lão hé nụ cười từ từ đáp:

- Không phải là ta thì còn ai ?

Âm Tần mừng quá hét lên một tiếng rồi ngã quỵ xuống lòng thuyền.

Âm Nghi thấy vậy, bà ta cũng phải ngơ ngẩn. Không ngờ họ lại gặp nhau ở đây. Âm Nghi từ từ bước lên thuyền miệng nói thì thầm:

- Có thực là đại tỷ không ? Có thực là tỷ không ?

Bà lão cũng sửng sờ nói:

- Nhị muội ... nhị muội ...

Âm Nghi mừng rỡ:

- Đã ba chục năm trời không gặp nhau, không ngờ bây giờ lại được gặp đại thư.

Đã bao nhiêu năm rồi, từng gian khổ với năm tháng tuế nguyệt, lòng Âm Nghi đã lạnh ngắt. Trước cái cảnh xúc động như thế nhưng Âm Nghi vẫn đứng thẳng người.

Bà lão nói thì thầm:

- Ba mươi năm ... ba mươi năm rồi. Ngày tháng qua mau, chẳng khác gì như bóng câu qua.

Âm Nghi đồng tình:

- Đúng đấy đại thư.

- Nhị muội quên rồi sao ? Khi ta ra đi, ta vẫn còn chải tóc cho hai muội. Không ngờ ... hôm nay tóc muội cũng bạc cả rồi.

Âm Nghi cúi đầu nói:

- Tóc tỷ cũng bạc phơ.

Bà lão cười chua chát:

- Tóc bạc từ lâu.. từ lâu rồi ! Hai mươi năm trước tóc ta đã bạc rồi. Không ngờ đã ba mươi năm, ta không còn được chải tóc cho hai muội. Bà từ từ thò tay vào lòng lấy ra một chiếc lược có gắn minh châu nay thì quá cũ nhưng chắc chắn ba mươi năm trước chiếc lược ấy là một vật rất quý.

Bà lão chăm chú nhìn chiếc lược một hồi thật lâu rồi nở nụ cười chua xót:

- Muội còn nhớ không ? Cũng chiếc lược này, ngày xưa ta đã chải tóc cho muội.

Hai mắt của Âm Nghi cũng nhìn sửng sờ chiếc lược rồi run run đáp:

- Muội vẫn còn nhớ !

- Muội nhìn mái tóc của muội đi, rồi quá rồi... qua đây để chị chải cho.

Bà lão vẫn xem hai người em gái như ngày xưa khi họ còn là những thiếu nữ. Nào ngờ đâu người em gái của bà là một nữ ma đầu trên giang hồ, khét tiếng đã hai mươi năm qua.

Trong hai khoé mắt của Âm Nghi long lanh giọt lệ. Âm Nghi đến ngồi kề bên người chị để cho chị chải đầu.

Bà lão chèo thuyền tùm tùm cười theo từng đường chải. Bà ta càn chải tóc cho Âm Nghi, nước mắt càng tuông trào, từng giọt nước mắt nhỏ xuống mái đầu bạc phơ của Âm Nghi.

Dị Bằng Mai và Linh Thanh Bình đứng yên lặng nhìn, chẳng khác nào họ đang ngắm nhìn một bức tranh khiến cho lòng người tan tác.

Âm Tần cũng nước mắt tuông trào, bỗng nhiên Âm Tần hét lên một tiếng rồi nhảy vào lòng người chị. Âm Nghi cũng quá xúc động, bà nhảy vào lòng của người chị cả.

Trong một lúc, cả ba chị em đều quên cả tuổi tác của mình, đồng thời họ cũng quên tất cả một quá khứ huy hoàng nhưng gian khổ, quên hết cả những gì hạnh phúc và đau khổ ...

Cả ba như đã quên hết tất cả, quên hết những ngày tháng có lúc thật đáng khóc và cũng có lúc vô cùng sung sướng.

Bà lão chợt ngược đầu lên nói thì thầm:

- Trời đã rũ lòng thương, trời đã rũ lòng thương, nên đã giúp cho ba chị em họ Âm này lại gặp nhau.

Âm Nghi từ từ ngồi xuống lau kho nước mắt rồi cười nhạt:

- Thật buồn cười, đây là lần đầu tiên muội ngồi ở trên thuyền của đại thư mà không nhận ra tỷ.

Âm Tần cũng ngồi xuống nói:

- Nếu muội không kiên trì nhìn thật kỹ, chỉ sợ đại tỷ không chú ý gì đến hai tỷ muội mình.

- Ta còn lạ gì hai muội, nhưng nếu ta không nói ra thì hai muội đâu có ngờ rằng trên chiếc thuyền này lại có mặt dì nhân Âm Tố ngày xưa.

Bà lão vô ý nhắc lại quá khứ, một quá khứ vàng son của một vĩ nhân trong võ lâm nhưng bây giờ đã biến thành một bà lão sống với biển cả vô tình. Ngày xưa dung nhan đẹp để chừng nào thì hôm nay lại xấu xí chừng đó.

Ba mươi năm, ba mươi năm sống cùng tuế nguyệt và năm tháng, thời gian có chữa ai đâu.

Cõi lòng đà băng giá, tình yêu đam mê hạnh phúc đã hoá thành đớn đau.

Ba người nhìn nhau, nhưng người nào cũng không thấy dung mạo của mình. Chỉ nhìn vào những đường nhăn trên trán và đôi má nhăn nheo của người khác rồi cảm thấy trên những nếp nhăn nheo ấy có bóng dáng của mình.

Bất chợt cả ba người như đều tỉnh ngộ, ngày tháng đã qua đi qua mãi mãi không bao giờ lấy lại được, những cảnh hoan lạc trong quá khứ cũng chỉ còn lại trong ký ức.

Vạn vật trên cuộc đời này đều không đánh động được ba người. Duy chỉ có thời gian thì lạnh lùng, dù cho bạn muốn thời gian ban cho bạn chỉ một chút hoan lạc, nó vẫn lạnh lùng đi qua không hề ngoái lại.

Chỉ còn lại dấu vết của những tháng ngày dù cho bạn muốn rửa sạch nhưng chẳng bao giờ bạn rửa sạch được, dù có muốn quên đi cũng không thể nào quên nổi. Ba chị em cứ thế ngồi yên lặng nhìn nhau, không ai nói ra một lời.

Họ chỉ phát hiện ra rằng, ba chị em họ Âm này đã được gặp nhau nhưng không còn một chút gì của dĩ vãng.

Cuối cùng tiếng cười gượng của Âm Tố xưa tan sự yên lặng khó chịu.

Bà ta đứng dậy nở nụ cười :

- Hai muội cứ ngồi đây để ta đi lấy chút nước ngọt để uống.

Âm Tần nhẹ nhàng lau nước mắt, cũng gượng cười :

- Đại tỷ vẫn xem chúng em như những đứa trẻ hay sao ? Bây giờ chúng em chỉ uống rượu mà thôi chứ không uống nước ngọt.

- Hai em không uống thì để cho hai đứa trẻ này uống.

Dị Băng Mai và Linh Thanh Bình đưa mắt nhìn nhau như muốn nói:

- Chúng cháu cũng lớn rồi, chỉ uống rượu chứ không uống nước ngọt đâu.

Tuổi của hai người này tuy còn trẻ, họ chưa hiểu được rằng tuế nguyệt vô tình, nên trong giây phút này họ mới nở được nụ cười.

Âm Tố vẫn mang ra hai bình nước ngọt, Linh Thanh Bình thì còn ráng uống được, nhưng Dị Băng Mai thì thừa lúc Âm Tố không chú ý, nàng đổ nước ngọt xuống biển.

Âm Tần thở dài nói:

- Thực ra mà nói, đã ba chục năm qua, ta chưa hề nhìn thấy mặt huynh ấy. Thế thì gã họ Vân của Đại Kỳ như ...

Bỗng nhiên Âm Nghi tăng hắng một tiếng như nhắc Âm Tần dừng nói nữa.

Thấy vậy, Âm Tố cười cay đắng:

- Có ngại gì đâu, để cho tam muội nói. Những năm tháng gần đây, ta có cảm giác như mình đã chết. Những chuyện trong quá khứ không thể nào hành hạ được ta.

Âm Tần tiếp lời:

- Cũng có thể huynh ấy đã chết rồi ?

Âm Tố thản nhiên nói:

- Huynh ấy vẫn còn sống sờ sờ ra đó.

Với giọng oán hận, Âm Tần nói lớn:

- Đúng là một con người vô lương tâm, đành lòng bỏ đại thư một mình ở đây, nếu đại thư không cứu hấn thì làm sao hấn sống đến bây giờ !

Dị Băng Mai và Linh Thanh Bình đều tròn tròn đôi mắt, trong đôi mắt ấy biểu lộ sự kinh ngạc và lòng hiếu kỳ. Hai người này rất muốn nghe những điều bí ẩn của các tiên bối võ lâm nhưng không ai dám hỏi.

Âm Tần nhìn thần sắc của Linh Thanh Bình và Dị Băng Mai, bà đoán được ý tưởng của họ liền mắng:

- Hai con a đầu này cứ tưởng là sẽ được nghe một câu chuyện cũ ?

Dị Băng Mai và Linh Thanh Bình không trả lời mà chỉ cúi đầu.

Âm Tần thở dài một tiếng rồi nói:

- Kể lại cho các người nghe cũng được thôi, để cho các người từ nay về sau phải quan tâm giữ gìn để đừng bị trói vào vòng tình ái đối với hạng đàn ông thói tha ấy.

Âm Tần chậm rãi kể:

- Hồi ấy ta còn quá nhỏ, cả ba chị em chúng ta đang sống trong một căn phòng ở trong một đại hoa viên. Vườn hoa rộng vô cùng, trong ngôi vườn này trồng toàn là các thứ hoa quý, hoa nở bốn mùa.

Âm Tần dừng lại, thở dài trên đôi môi nở nụ cười tươi. Bà kể tiếp:

- Hồi ấy, ngày tháng đi qua rất kỳ diệu, ba chị em ta luyện võ công xong, lại chăm tưới hoa lá, bắt sâu đuổi bướm. Nhưng ... một hôm bỗng đứng từ trong vườn hoa có một gã nam nhân mình đầy máu trông thật đáng sợ nhưng vóc dáng thì rõ ràng là một bậc anh tuấn.

Sắc mặt của người đàn ông này không còn một giọt máu. Tuy vậy, khuôn mặt ấy rất có ma lực khiến cho người khác phải động lòng.

Nhưng lúc ấy, chẳng qua ta cũng chỉ cho rằng chàng là một thanh niên đẹp trai mà thôi. Không ngờ đại thư của ta chỉ nhìn thấy người ấy có một lần mà đã ... như muốn yêu người đó.

Nói đến đó, thấy gương mặt già nua, cần cỗi của Âm Tố như cùng hồng lên đôi má nhưng chỉ trong chớp mắt, Âm Tố lại nhìn lên trời xanh như si như dại.

Âm Tần kể tiếp:

- Chúng ta nhìn thần sắc của người này biết rằng hấn ta đang bị kẻ thù truy tìm nên mới chạy vào trốn trong vườn hoa của chị em ta.

Nhị tỷ lúc ấy như đoán được ý của đại tỷ nên cố ý nói:

- Chúng ta chưa hề biết lai lịch của hấn, thì hà tất phải chịu phiền lụy, chẳng bằng để cho hấn ra đi !

Nghe vậy, tuy trong lòng đại tỷ không muốn nhưng đại tỷ không dám nói ra.

Cũng trong lúc ấy phía ngoài tường rào nghe có tiếng la hét om sòm, rõ ràng là kẻ thù đuổi tới mà còn rất đông người.

tuy đại tỷ không nói gì, bất chợt đại tỷ chạy đến bông người đàn ông ấy mang đi giấu, sau đó đại tỷ xem như không có việc gì, vẫn chăm bón hoa lá và cũng không chú ý gì đến hai chị em ta.

Kẻ thù của người đàn ông ấy tràn vào hoa viên. Đại tỷ không hề nhắc đến người đàn ông mà lại bắt lý bọn họ đã tự ý xông vào nhà riêng, thế là đại tỷ mắng cho bọn họ một trận nên thân.

Thời ấy ba chị em ta đã nổi tiếng trong võ lâm. Bọn này cũng chẳng lợi hại gì lại phạm lỗi với chị em chúng ta. Hà huống, chị em chúng ta ai cũng biết là không bao giờ can thiệp vào việc của người khác. Dù có ai đang chết ở trước mắt, chị em chúng ta cũng mặc họ.

Bọn truy binh suy đi tính lại, cứ nghĩ rằng chị em ta không giấu người đàn ông ấy nên còn xin lỗi trước khi rời khỏi.

Kể từ ngày ấy trở về sau, đại tỷ không thăm hoa cắt cỏ nữa. Suốt ngày lo hầu hạ người đàn ông ấy như trị liệu vết thương, lo nấu nướng những món ăn ngon cho người đàn ông đó ăn.

Sau hơn một tháng, vết thương của người đàn ông đã lành hẳn. Suốt ngày, đại tỷ ngồi một bên giường bệnh. Ngày lại ngày, tình yêu bắt đầu phát sinh, đại tỷ rất mê huynh ta. Nào ngờ ...

Kể đến đó, Âm Tần không chịu nổi. Bà thở dài, gương mặt buồn buồn, liếc nhìn Âm Tố, bà cũng đang rơi nước mắt.

Dị Băng Mai say sưa lắng nghe, nàng hồi hộp hỏi:

- Rồi sao nữa ?

- Nào ngờ người đàn ông ấy sau khi vết thương phục hồi liền trốn đi. Chỉ để lại một mảnh giấy nói rằng đại tỷ nên quên anh ta. Nhưng đại tỷ làm sao mà quên được. Đại tỷ cũng dư biết hai chị em ta phản đối, nên không hề nói với hai chị em ta một lời, tự ý đuổi theo.

Âm Tần lại dừng, bà ta cứ than thở mãi.

Dị Băng Mai nôn nao hỏi:

- Sau đó như thế nào ?

- Sau này như thế nào chính ta cũng không biết, ta cũng đang muốn hỏi đại tỷ.

Thế là Dị Băng Mai và Linh Thanh Bình đều nhìn về phía Âm Tố.

Trên gương mặt đầy nước mắt của Âm Tố từ từ nói:

- Sau đó ta đuổi theo kịp chàng.

Dị Bằng Mai và Linh Thanh Bình đều thở phào nhẹ nhõm như mừng thay cho Âm Tố.

Âm Tố ngược mắt nhìn trời xanh rồi sững sờ một lát, bất giác trên khóe môi hé nụ cười rất ngọt ngào, tựa hồ như trên khuôn mặt già nua ấy đang tỏa ra cái gì đó khiến lòng người rung động.

Âm Tố nói dịu dàng:

- Trong khoảng thời gian đó, cuộc sống của chúng ta rất đẹp để hạnh phúc. Suốt ngày, từ sáng cho đến tối chúng ta đều ở bên nhau, và hình như huynh ấy đã quên hết tất cả những gì đã qua. Nhưng ... nhưng có những việc không thể nào quên được.

Nói đến đó, từ nụ cười liền chuyển qua bi thương:

- Vì sự nghiệp phục thù của võ phái nên họ phải ra ngoài biên ải và qui cũ của môn phái này là không cho phép bất cứ ai mang nữ nhân cùng đi.

Dị Bằng Mai nôn nóng hỏi:

- Ngay như thê tử cũng không được nữa sao ?

Âm Tố đáp:

- Thê tử cũng không được mang theo.

Dị Bằng Mai mở nhỏ hai mắt, nói thì thầm:

- Ác quá ! Ác quá !

Âm Tố lại tiếp:

- Họ rời khỏi thê tử cũng vì không muốn bị phân tâm trong lúc luyện võ, đồng thời họ cũng không muốn những người con cháu kế thừa bị ảnh hưởng tình thương của người mẹ. Họ sống ở một vùng trời đất bằng giá để rèn luyện bản thân, huấn luyện con cái của họ và họ rèn luyện vừa nghiêm khắc lại vừa tàn nhẫn, ai nhìn vào cũng không tránh khỏi chạnh lòng.

Họ muốn rèn luyện con cháu của họ thành một thân hình bằng thép và cũng muốn rèn luyện cho con cháu của họ đều mang một trái tim bằng giá. Nếu có mặt người mẹ ở bên cạnh thì không thể nào rèn luyện được một con người sắt đá được.

Chỉ có một mình ta không còn nghĩ đến tất cả nên ta cũng tìm ra vùng biên ải. Vì vậy ta mới chứng kiến được như vậy. Ta cũng là một người ác độc nhưng thấy tình cảnh như vậy cũng phải rơi nước mắt.

Âm Tần cũng ngạc nhiên hỏi:

- Đại tỷ cũng đuổi theo ra biên ải.

Âm Tố yên lặng cúi đầu, nước mắt cứ trào ra :

- Ta đã ra ngoài đó tất cả đến bảy lần. Nhưng lần nào cũng bị vị chưởng môn đuổi về. Chỉ vì trái tim của ta chưa khô héo, dù cho gian khổ đến đâu, dù có bị kết tội như thế nào. Có khi ta đã bị đánh khắp người đầy vết thương. Nhưng sau khi vết thương bình phục, ta lại tìm ra.

Lương thực của họ không nhiều. Co được bao nhiêu đều dồn cho con trẻ để cho mau khôn lớn. Ta đã ra cái vùng trời đất băng giá ấy để tìm họ nhưng lại không thể nào tìm được một thứ gì đó để mà ăn.

Có khi ta phải chịu đói đến hai ngày, đói đến nỗi phải tìm bắt chuột già, hoặc rắn độc mang về nướng mà ăn.

Ta van xin họ đồng ý cho ta cùng đi theo, dù phải khốn đốn như thế nào ta cũng bằng lòng chấp nhận. Ta đã dùng mọi cách, nói hết lời. Thậm chí.. thậm chí quì xuống van xin. Nhưng ... nhưng họ vẫn ... không động lòng. Rồi họ vẫn đuổi ta.

Dị Bạng Mai mà Linh Thanh Bình không ngờ rằng bà lão phụ đang đứng trước mặt họ, đã có một thời si tình đến như vậy. Dù cho một ai đó lòng dạ sắt đá như thế nào nghe cũng không khỏi rơi lệ.

Âm Tần như muốn khóc, nhưng không thể nào khóc được, run giọng nói:

- Hèn gì ... hôm nay tỷ ... già đến như thế ...

Âm Nghi vừa khóc vừa nói:

- Muội biết ... muội biết tính tình của tỷ đã chịu quì trước người khác, thì nỗi đau đớn của tỷ đến chừng nào.

Bất chợt Âm Tần lớn tiếng:

- Đại tỷ đã chịu quá nhiều đau khổ, đáng lý phải quyết tâm đến cùng. Trừ phi.. trừ phi họ giết tỷ.

Âm Tố ngắt lời:

- Họ không giết ta. Nhưng đến lần sau cùng họ đã nói với ta. Nếu ta còn phiền hà đến họ thì họ.. sẽ giết !

Âm Tần hỏi:

- Từ đó, đại tỷ không còn tìm tới nữa ?

Âm Tố không nói gì chỉ gật đầu.

Âm Tần dậm chân:

- Tỷ đúng là ...họ Vân ấy đã nhẫn tâm gây đau khổ cho tỷ, hà tất tỷ phải quan tâm gì đến việc sống chết của hắn.

Âm Tố nói:

- Người ấy ... cũng không có cách nào, trừ hi người ấy phản bội sư môn.

Linh Thanh Bình giật nảy, nàng run giọng hỏi:

- Lão tiên bối họ Vân ấy, phải chăng là đệ tử của Đại Kỳ môn ?

Âm Tố ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao người lại biết?

Linh Thanh Bình cũng vừa khóc vừa đáp:

- Tỷ tỷ của cháu cũng không khác gì lão tiên bối. Chỉ sợ rằng còn đau đớn hơn.

Âm Tố hỏi:

- Thực ... thực không ?

Linh Thanh Bình kể:

- Tỷ tỷ của cháu cũng cứu một người họ Vân đệ tử của Đại Kỳ môn, rồi cũng yêu người ấy mà còn có một hài nam.

Bây giờ đến lượt Âm Tố nôn nóng hỏi:

- Sau này như thế nào?

Linh Thanh Bình rơi nước mắt cho biết:

- Sau này sự việc này bị chưởng môn của Đại Kỳ biết được. Trượng phu của chị ấy liền bị họ áp dụng hình phạt năm ngựa phanh thây !

Linh Thanh Bình kể tiếp:

- Vị chưởng môn của Đại Kỳ là phụ thân của huynh ấy.

Nghe vừa xong Âm Tố giật mình, nhưng bà vẫn không nói gì.

Âm Tần đầy vẻ oán hận:

- Người chưởng môn của Đại Kỳ đúng là con người không có con tim. Nếu ta mà gặp hắn ta sẽ mổ bụng lấy trái tim của hắn xem hắn như thế nào ?

Âm Tố chậm rãi nói:

- Huynh ấy cũng gặp nghịch cảnh như vậy, huynh ấy đã yêu một thiếu nữ nhưng thiếu nữ này lại có quan hệ với kẻ thù của huynh ấy.

Bất chợt Âm Tố nói ra những điều bí ẩn trong võ lâm mà xưa nay chưa có ai nói đến. Mọi người đều thất kinh hỏi:

- Thực không ?

Âm Tố mỉm cười chua xót:

- Việc ấy bị phụ thân biết được, nhưng ông ta lại rất độc ác, mang thiếu nữ ấy thả xuống vực thẳm.

Linh Thanh Bình không nhẫn nại được nàng nôn nao hỏi:

- Còn lão ... lão ...

- Ý trung nhân của ta chính là Vân Cửu Tiêu, là bào đệ của huynh ấy.

Linh Thanh Bình run giọng hỏi:

- Bản thân ông ấy cũng chịu nhiều đau khổ, tại sao ông ấy lại độc ác với bào đệ mình như vậy ?

Âm Tố ngửa mặt nhìn trời rồi nói:

- Đó là truyền thống vô tình của Thiết Huyết Đại Kỳ. Truyền thống từ đời này sang đời khác, lúc nào cũng như vậy. Mà còn ...

Âm Tố nở nụ cười u ẩn rồi nói tiếp:

- Mà còn nghe nói cứ mỗi đời của Đại Kỳ môn đều xảy ra những trường hợp bi thảm như vậy cả !

Một hồi lâu, Âm Tần lại hỏi:

- Những sự việc như thế, muội chưa bao giờ nghe đến vì sao đại tỷ lại biết?

Sắc mặt của Âm Tố lại càng u ẩn bà chậm rãi nói:

- Tự nhiên là ta phải biết ... sau này rồi các muội cũng sẽ biết mà còn biết rõ nhiều hơn bây giờ nữa.

Âm Tần thắc mắc:

- Vì sao ?

Âm Tố nói từng tiếng:

- Nhân vì Thường Xuân đảo chính là ...

Bất chợt nghe một hồi chuông từ trên đỉnh núi như ngân vọng lên tận trời cao.

Hai thiếu nữ mặc áo đen, tay xách giỏ tre, uốn éo theo tiếng chuông ngân đi tới, chưa kịp tới nơi đã gọi lớn:

- Bà bà, chúng cháu lại nhờ bà bà trao cơm đây.

Thấy vậy, Âm Nghi lấy làm lạ:

- Mang cơm cho người nào ?

Âm Tố chưa kịp trả lời, hai thiếu nữ đã nhảy lên thuyền nhanh miệng hỏi:

- Các vị vừa mới đến, sao lại biết đến bà bà ?

Hai thiếu nữ này không biết họ là chị em, Âm Tố cũng không nói. Gương mặt bà trở lại lạnh lùng và chỉ nói thì thầm:

- Muốn ta đưa cơm thì các người hãy đi.

Hai thiếu nữ đều cười :

- Đúng đấy, các vị hãy để cho bà mang cơm đi, khi trở về chúng ta sẽ còn nhiều thời gian. Nếu không thì người ta sẽ đói rồi chết mất và như vậy là không tốt.

Thiếu nữ thứ hai tươi cười nói:

- Các vị mới đến chưa được bao lâu, chúng ta sẽ rồi rã, chúng muội sẽ đưa các tỷ đi tham quan một vòng.

Âm Nghi và Âm Tần chỉ nhin cười cảm ơn hai thiếu nữ.

Trong bốn người. Ai cũng có nhiều nghi vấn. Thường Xuân đảo chính là ...chính là gì mới được chứ ? Có quan hệ gì đến những sự kiện lịch sử bí ẩn của Đại Kỳ môn ? Âm Tố thì vội vã mang cơm đi, rồi lại mang cơm cho ai ?

Trong giây phút này, cả bốn người còn rất nhiều nghi vấn. Chỉ còn đợi khi Âm Tố trở về mới có lời giải đáp.

Mặt biển phẳng lặng như tấm kiếng vĩ đại, ánh nắng phản ánh và mặt nước xanh, óng ánh một màu vàng tươi.

Bất chợt Linh Thanh Bình chạy về bãi cát gọi lớn:

- Bà bà ... bà bà ...

- Có việc gì ?

Linh Thanh Bình vội vã nói:

- Ở bên kia bờ, có một người tên là Thiết Trung Đường cũng muốn đến đây, mong bà bà cho huynh ấy lên thuyền, xin bà bà chớ quên.

Khi ở trong chiếc hương thuyền của phong nữ, nàng cứ nghĩ rằng Thiết Trung Đường đã bị rơi xuống nước chết. Sau này, Linh Thanh Bình tháp tùng với Quỷ Mẫu đến đế cung của Ma Y Khách, nhưng nàng chỉ giữ bên ngoài vòng đai nên không nhìn thấy Thiết Trung Đường, nhưng nàng lại biết rõ tin tức về Thiết Trung Đường. Cho đến khi các thánh nữ áo đen cùng với Quỷ Mẫu và các cô trở lại Thường Xuân đảo. Linh Thanh Bình lại nghe tin Thiết Trung Đường cũng muốn đến Thường Xuân đảo.

Âm Tố nhíu mày hỏi:

- Hắn là ai ?

- Huynh ấy cũng là đệ tử của Đại Kỳ môn.

- Có phải hắn là nhị ca của cái thằng tiểu tử họ Vân ?

- Đúng vậy, sao bà bà lại biết huynh ấy ?

Âm Tố hừ một tiếng rồi nói:

- Hắn không muốn đến nữa.

Linh Thanh Bình lấy làm lạ:

- Vì sao huynh ấy lại không đến ?

Âm Tố cho biết:

- Hắn đã rơi xuống biển, không tìm thấy xác hắn !

Linh Thanh Bình hốt hoảng:

- Bà bà ... nói sao ?

Âm Tần nói lớn:

- Hắn đã chết rồi !

Vừa nghe xong, Linh Thanh Bình giật nảy, hai chân nàng không còn đứng vững, mắt hoa đầu váng ngã xuống bãi cát.

Âm Tố thấy Linh Thanh Bình ngã xuống bãi cát. Bà thở dài một tiếng rồi nói:

- May mà Thiết Trung Đường đã chết, còn không thì hắn phải chịu những ngày tháng tội lỗi. Rồi cũng đến một ngày hắn chịu hình phạt năm ngựa phanh thây.

Một hồi lâu Âm Tố thì thầm:

- Hắn cũng biết rõ đệ tử của Đại Kỳ môn đều là những con người vô tình bạc nghĩa.

Bà tuy mở miệng trách mắng đệ tử của Đại Kỳ môn đều là những người không có lương tâm, nhưng chỉ cần trong một phút bà lại quan tâm cho đệ tử của Đại Kỳ ? Phải chăng cậu họ Thiết cũng giống như thời trai trẻ của Vân Cửu Tiêu đã làm mê một biết bao thiếu nữ. May mà Thiết Trung Đường đã chết ... may thay đã chết rồi ...

Một hồi chuông từ trên đỉnh núi lại ngân vọng, đây là lệnh triệu tập toàn bộ môn hạ của Thường Xuân đảo.

Từ ngoài khơi xa thấp thoáng ẩn hiện một chấm đen, càng lúc càng lớn dần. Thì ra đó là một chiếc đại thuyền, khi đến gần bờ lại thấy rõ trên cột buồm cao có một lá cờ lớn bay phấp phất trong gió biển. Trên khoang thuyền lố nhố một số người.

Lúc này trên bãi cát dọc bờ biển Nhựt Hậu và các môn đệ cũng có mặt. Thuyền còn cách bờ chừng mười trượng, chợt nghe tiếng phật hiệu vang rền, một bóng hoàng y như cánh chim đại bàng đã rời thuyền đáp xuống bờ. Vừa đặt chân xuống bãi cát lão tăng vận hoàng y đã lên tiếng:

- A di đà phật ! Nữ thí chủ vẫn mạnh khỏe.

Nhật Hậu nường nường cười lớn:

- Thì ra Vô Sắc đại sư đã phá lệ rời Thiếu Lâm quang lâm đến Thường Xuân đảo này, hạnh hội, hạnh hội.

Một loạt người từ trên chiếc đại thuyền lúc này cũng lần lượt nhảy lên bờ, người cuối cùng là một tráng hán vận hắc y, khăn đen che kín mặt.

Nhật Hậu đảo mắt nhìn quanh một lượt lên tiếng:

- Thiếu hoàng tử Dạ Đế cũng đến đây, hân hạnh được đón tiếp, chẳng hay tiên phụ và lệnh đường có mạnh giỏi ?

Một lão hán vận ma y màu tím chính là Ma Y Khách Châu Tháo, bên cạnh lão ta là một thiếu nữ, người này chính là Thủy Linh Quang, chỉ nghe Ma Y Khách cất tiếng:

- Đã nhiều năm không gặp, không ngờ nường nường vẫn như xưa. Tiên mẫu đã trở thành người thiên cổ còn phụ thân thì ...

Vô Sắc đại sư chợt cất lời:

- Dạ Đế đã trở thành hòa thượng của Thiếu Lâm, người đã chán cảnh hồng trần, hiện tại người đang trấn giữ Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm tự.

Mọi người nghe xong đều ô lên tỏ vẻ ngạc nhiên. Một vị thánh trong võ lâm cuối cùng lại rời xa trần thế, sự đời quả nhiên có nhiều sự thay đổi khó lường.

Lúc này Vô Sắc đại sư chợt nghiêm giọng nói:

- Lão nạp hôm nay cùng chư vị anh hùng của Đại Kỳ môn đến đây để diện kiến cùng nường nường chấm dứt một công án của võ lâm.

Thì ra nhóm người cùng đến với Vô Sắc thiền sư chính là Vân Dữ, chủ môn của Đại Kỳ môn, Vân Cửu Tiêu bào đệ của lão và một số huynh đệ khác.

Âm Nghi chợt nhìn Vân Cửu Tiêu trên khuôn mặt của lão bà long lanh giọt lệ, còn Vân Cửu Tiêu hình như cũng nhận ra, lão cúi đầu thật thấp xuống đất.

Không khí lúc này như ngưng đọng, Vô Sắc thiền sư giọng rõ ràng từng tiếng một :

- Nường nường, người có nhớ chăng, người cũng là một phần của Đại Kỳ môn.

Nhật Hậu biến sắc nói lớn:

- Không, đừng nhắc lại chuyện xưa ...

Giọng của Vô Sắc vẫn đều đều :

- Vân thí chủ, người có nhận ra hay không ?

Vân Dữ khẽ thở dài:

- Những tiên nhân giờ đã không còn nữa, chỉ còn lại người xưa giờ hội tụ ở chốn này, ta làm sao quên được. Ta chỉ xin lỗi nàng, Vân Kiên đã chịu thảm hình, còn Vân Tranh thì bị trục xuất khỏi sư môn...

Nhật Hậu hét lớn:

- Bọn nam nhân Đại Kỳ môn các người quả thật là những người không có lương tâm, cũng may mà Vân Tranh hài tử đã đến đây ...

Chợt Nhật Hậu xoay người nói:

- Đại Đại, hãy ra sa núi nơi “biệt cốc” dẫn Vân Tranh đến đây.

Lão hán Vân Dực buồn bã:

- Vì để trùng chấn môn phong, bất đắc dĩ ta phải làm như vậy, ta thành thật xin lỗi nàng !

Vô Sắc thiền sư chợt nói:

- Ân oán giang hồ tạm thời đã lắng dịu. Lão nạp đã thuyết phục Phong Cửu U và Trác tam nương thoái lui qui ẩn. Bọn Tư Đồ Tiểu, Hắc Bạch Song Tinh đã bị Dạ Đế phế bỏ võ công trước khi người lên Thiếu Lâm tự. Còn Linh Nhật Phong vì luyện độc công nên bị “tẩu hỏa nhập ma”, hiện được Linh Thanh Sương săn sóc ở Linh gia trang.

Linh Thanh Bình nghe đến đây nước mắt chảy dài trên đôi má.

Vô Sắc thiền sư lại nói:

- Vân, Thiết nhị lão anh hùng ngày xưa đã một thời phát dương võ học Trung Nguyên, ngày nay ta hy vọng các vị vì võ lâm Trung Nguyên gác bỏ chuyện xưa, trùng chấn Đại Kỳ môn để khôi phục lòng các vị tiền bối.

Vân Dực chợt nói:

- Nguyên Đại Kỳ môn tiên nhân có ghi lại chiến công trên một lá huyết kỳ, lá huyết kỳ từ lâu đã bị thất lạc, trong Đại Kỳ môn có truyền rằng nếu người nào trong Đại Kỳ môn tìm được lá huyết kỳ thì người ấy là chủ nhân của Đại Kỳ môn, hiện tại lá huyết kỳ ấy vẫn chưa tìm ra.

Âm Nghi này giờ đang đứng bên cạnh Âm Tố chợt lên tiếng:

- Ta đã gặp một người của Đại Kỳ môn có lá huyết kỳ này.

Mọi người đều hỏi:

- Là ai ?

Âm Nghi tiếp:

- Thiết Trung Đường. Truyền tôn của Thiết lão anh hùng.

Lúc này tráng hán vận hắc y che mặt bằng khăn đen bước ra giữa chợ quì xuống, chàng nhẹ nhàng tháo tấm khăn che mặt, thì ra đó chính là Thiết Trung Đường. Nguyên chàng đã bị Vân Tranh đánh rơi xuống biển và được chiếc thuyền của Vô Sắc thiền sư cứu, vì muốn không lộ hành trang nên chàng đã dùng khăn che mặt. Lúc này vì sự tình đã rõ ràng nên chàng mới xuất hiện. Hai tay của chàng nâng cao tấm huyết kỳ nhuộm máu. Thủy Linh Quang chợt phóng tới la lớn:

- Đại ca ! Muội không thể nào sống thiếu đại ca !

Bất chấp mọi người có mặt, Thủy Linh Quang ôm chặt lấy Thiết Trung Đường. Phía xa có một đôi nam nữ tung tăng đi tới. Đó là Ôn Đại Đại và Vân Tranh.

Vô Sắc thiền sư ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Lành thay ! Lành thay ! Ngã Phật từ bi, giang hồ từ nay ắt bớt nhiều sóng gió.

- - - - - o o O o o - - - - -

HẾT
(trọn bộ)